

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 796

DE ZAAK MARIGNY.

20 Cent

Laroche werd doodsbleek onder den blik van den gewonden advokaat.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE ZAAK MÀRIGNY

HOOFDSTUK I.

DE POLITIE ONDERNEEMT EEN RAZZIA.

Montmartre is niet meer, wat het geweest is — een waarheid, die erkend moet worden door allen, die niet al te jong meer zijn en het Parijs van tien, twintig jaren vóór den grooten oorlog gekend hebben.

Ook dit bolwerk van romantiek, dat men onneembaar achtte, is tenslotte gevallen onder de mokerende slagen van den modernen tijd, die niets ontziet, zelfs geen romantiek! Verdwenen zijn verreweg de meeste kleine, gezellige cafétjes, menigmaal langs een der reusachtige trappen gelegen, die van de benedenstad voeren tot op den top van den historischen Heuvel en waar de heeren studenten, aankomende kunstenaars of wie er zich voor uitgaven, gezeten waren naast hunne vriendinnetjes, de Mimi's, de Toto's, de Zizi's van dien tijd. Verdwenen zijn ook maar al te veel van de grappige, kleine, oude huisjes, die op duiventillen geleken en zich als door een wonder van evenwicht staande, of beter gezegd hangende wisten te houden tegen de hellingen van de befaamde Butte. Heengegaan zijn, met de huisjes, ook de kronkelende, schaduwrijke straatjes, nu eens opwaarts stijgend, dan weer dalend, voerend langs oude kloostermuren, dicht met klimop begroeid en waar nog nauwelijks dertig jaren geleden een stilte kon heerschen als van een rustig dorp, terwijl daar beneden in het

Parijs van het „Louvre”, de „Printemps” en de „Bon Marché” het leven raasde en kolkte.

Betonnen huizen, helaas niet altijd schoon, en dikwijls leelijk, hebben die kleine, intieme huisjes verdrongen met hun groote tuinen en wijde binnenplaatsen en hun lange, kloosterachtige gangen — want een tuin neemt plaats in, de woningnood is ook te Parijs aanzienlijk gestegen en iedere vierkante meter gronds is goud waard.

Maar zelfs de behoeften van dezen niets ontzienden tijd hebben nog niet alles kunnen wegvagen van hetgeen dat eenmaal zoo schilderachtig oord aantrekkelijk maakte. „Het vlugge Konijn”, het kroegje, dat over de geheele wereld bekend is, bestaat nog steeds, al zal men vruchteloos wachten op den donderenden bariton van den voormaligen eigenaar, Père Frederique — want hij is gevallen als offer van een nachtelijken inbraak, neergestoken door een apache.

Er zijn ook nog andere kleine cafétjes van een voorgewende artisticeit, maar het is namaak, het is humbug, klatergoud, alleen bestemd voor de domme vreemdelingen, die er in kudden worden langs gevoerd door grijnslachende gidsen en die in ernst gelooven, nog iets te zien van de oude glorie. Ja, zelfs de dievenkelders worden nagemaakt en zijn bevolkt met werklooze acteurs, die er niet

zonder talent den bloeddorstigen straatroover en de temperamentvolle apachemeid spelen, tot prettige griezeling van den toerist, die dat alles voor echt houdt en er thuis wonderen van weet te verhalen.

Eén instelling bestaat er te Parijs, die heel nauwkeurig weet wat écht is en wat nagemaakt is daarboven, en zij moet dat wel weten — het is de politie.

Hare beampten laten zich maar zelden voor het lapje houden en gaan de nagemaakte dievenkelders met een lachje en een minachtend schouderophalen voorbij. Zij weten wel, waar de echte heeren boeven nog bijeen plegen te komen, zonder dat die wetenschap haar echter steeds de zoo vurig begeerde vruchten in den schoot werpt. Want de echte drankhollen en plaatsen van bijeenkomst der apachen bezitten wel geen betegelde W.C.'s, geen badkamers voor de dames en heeren simili-dieven, geen leeskamer, maar zij hebben, wèl zoo practisch, geheime uitgangen, waarlangs het gemakkelijk is bijtijds te ontkomen, ingeval de politie het weer eens in haar hoofd krijgt een van die invallen, die in het Fransch raffle, of met een Italiaansch woord razzia geheeten, te ondernemen en die ten doel hebben, in een enkelen haal van het net zooveel mogelijk beruchte, verdachte en gesignaleerde boeken in handen te krijgen. Men schift de vangst op het bureau van de wijk; zij, die niets op hun kerfstok hebben, die niet om de een of andere reden gezocht worden of verdacht zijn van een of ander misdrijf, mogen gaan en wat tusschen de mazen is blijven hangen, wordt onverbiddelijk in de cachotten opgesloten — en dan wil het wel eens een tijdje heel wat rustiger zijn op de duistere, altijd gevaarlijke buitenboulevards en derzelve naaste omgeving.

De waarheid gebiedt echter te getuigen, dat zelfs de politie niet alles kent en niet alles weet — en dat er ook te Parijs nog vrij wat geheime dievenhollen bestaan, welker ligging de autoriteiten wel vermoeden, maar die zij niettemin nooit hebben kunnen ontdekken.

De Avenue Janot is een niet heel lange straat, die zeker den naam van Avenue niet verdient en die in een bijna volkomen halven cirkel loopt van het beneden- tot het bovineinde van de Rue Girardot. Juist in het midden en aan de binenzijde van dien halven cirkel strekt zich uit, wat men een zijstraat zou kunnen noemen, die echter niet doorloopt tot aan de Rue Girardot en die men dus met den naam van slop zou mogen betitelen — als zij daartoe maar smal genoeg was. Die doodlopende zijstraat is juist even breed als de Avenue Janot zelve. Onder het noordelijkste deel van de Rue Girardot door, loopt de lijn van den Electricischen Spoorweg, te Parijs kortweg de Nord-Sud geheeten.

Wij hopen van harte, dat de lezer deze korte uiteenzetting niet al te droog zal vinden; zij is

noodzakelijk, om een goed inzicht te erlangen aangaande hetgeen er in de volgende hoofdstukken beschreven zal worden.

Welnu, in de geheele buurt van den Boulevard de Clichy tot aan de Sacré Coeur zijn er misschien geen tien menschen — laten wij er dadelijk aan toevoegen, dat het niet van de beste zijn — die kennis dragen van het bestaan van een geheim dievenkroegje, juist in het midden van den Boulevard Janot, en twee huizen van de zoeven genoemde en toch naamlooze zijstraat af.

Dat wil zeggen, naar het uiterlijk is het een gewoon café, zooals men er daar op Montmartre men mag wel zeggen honderden aantreft, — een tamelijk kleine zaal, zand op den vloer, een blinkend onderhouden, zinken toonbank, ronde tafeltjes met koperen randen voor de ramen en op het kleine terras, een groot zonnescherm en slechts één kellner die er bleek en moe pleegt uit te zien.

Wie dit café binnenstapt en niet is ingewijd, vermoedt geen oogenblik, dat hij zich hier als het ware bevindt in het voorportaal van de hel — een hel van misdaad, ontucht en verdorvenheid.

De eigenaar, Monsieur Lard, deed zijn naam eer aan, want hij was een klein, spekkig mannetje met steeds rondwalende, onrustige zwarte oogjes, die somtijds voor goed schenen te willen wegzinken achter de roode heuvels van zijn koonen. Hij moest wel vertrouwen inboezemen met zijn bierbuikje, zijn korte, ronde armpjes, zijn eeuwigen glimlach en zijn vele strijkages voor de nieuwelingen. Mijnheer Lard had echter ook wel eens een ander gezicht, een heel ander, maar dat kenden de bezoekers niet, en dat was voor die bezoekers misschien wel heel goed, want zij zouden er wellicht voor geschrokken en er voor weggebleven zijn.

De kellner leek een onbeduidend, vaal mannetje, met spaarzaam, vlaskleurig haar, hooge jukbeenderen, nietszeggende, fletsblauwe oogen en een rafelige, druilerig neerhangende snor, die den indruk maakte, alsof hij valsch was en onhandig aangeplakt, hetgeen toch geenszins het geval was. Die kellner werd goedmoedig door de stamgasten Janot genoemd, wij zouden zeggen Jantje. Toch moest hij minstens een jaar of vijftig zijn en in ieder geval had hij de jaren der jeugd reeds lang achter zich liggen.

Het was omstreeks elf uur in den avond van een zeldzaam fraaien Septemberdag, toen de deur van het café wederom geopend werd en een goed gekleed heer binnentrad, wiens leeftijd niet zoo spoedig te bepalen viel, maar die zeker over groote lichaamskracht moest beschikken, te oordeelen naar zijn kaarsrechte houding, den bevelenden blik van zijn grijze oogen, de geheele manier, waarop hij liep en zich bewoog.

Hij droeg een donker costuum, blijkbaar afkomstig van een uitstekenden snijder en had zijn overjas losjes over den arm geslagen. Hij bleef even staan met den knop van de deur nog in zijn hand en liet vluchtig een onderzoekenden blik uit zijn staalgrijze oogen gaan over de bezoekers, omstreeks twintig in getal, hetgeen wil zeggen, dat het tamelijk vol was in het café van Mons. Lard.

Deze waardige caféhouder stond in persoon achter de toonbank en scheen den nieuwen bezoeker ternauwernood te hebben opgemerkt. Hij veranderde nauwelijks zijn lusteloze houding, maar wie op dat tijdstip goed op hem gelet had, zou een snelle, dadelijk weer verdwijnende twinkeling in zijn donkere oogjes hebben gezien, als van herkenning. Eenige bezoekers hieven het hoofd op, wellicht een weinig verbaasd, dat een zoo goed gekleed heer dit schamel café bezocht, doch schonken er verder geen aandacht aan en bemoeiden zich weder met elkaar, hun dominosteenen of hun tric-tracbord. De nieuw aangekomene scheen al even weinig belang in hen te stellen, want hij liep regelrecht op de toonbank toe, bestelde daar iets met gedempte stem, zag zich een klein glaasje toeschuiven en toen was hij eensklaps uit het gezicht verdwenen, alsof een geweldige, onzichtbare hand hem door een spleet van den vloer of door een coulisse had weggetrokken.

Toch ging die verdwijning heel natuurlijk in zijn werk; naast het buffet bevond zich een zeer smal deurtje, met matglazen bovenruiten en waarvan de vaste bezoekers wisten, dat het toegang gaf tot de particuliere vertrekken van mijnheer Lard en voorts ook tot een wat hooger gelegen kamer, alleen bestemd voor de intimi, die daar geheel alleen hun glas wijn wilden drinken of een bescheiden soupertje wilden nuttigen.

Het was een van die deurtjes, die naar weerskanten kunnen geopend worden en dan door een krachtige veer weer op hun plaats worden gedrukt. Een slot was er niet aan. Men duwde of trok ze eenvoudig open met behulp van een nikkelen beugel. Maar het was desniettemin een heel practisch deurtje, want wie er eenmaal vlug doorheen was gegaan, die werd onzichtbaar voor degenen, die waren achtergebleven en kan verder gaan, waarheen, of doen, wat hij wilde, zonder dat het werd opgemerkt.

Maar het deurtje had nog een eigenschap, die evenwel maar aan zeer weinigen bekend was! Het kon namelijk door een enkelen ruk aan een goed verborgen handgreep onwrikbaar worden vast gezet, evengoed alsof het was afgesloten met het allersterkste hangslot of het beste veiligheidsslot, dat er maar te vinden is!

Op dit oogenblik echter moest het deurtje hebben

gewerkt, want, zooals gezegd, de deftig gekleede heer was nergens meer te bespeuren en hij kon alleen langs dezen weg het café hebben verlaten. Hij liep verder als iemand, die er volkomen thuis is, door een niet al te helder verlichte gang, opende aan het einde daarvan een deur, bereikte een stikdonkere binnenplaats, stak die half op den tast over en hield pas weer stil, toen zijn rechter lakschoen stuitte tegen een langen, platten steen en als hij nog een stap vooruit had gedaan, zou hij waarschijnlijk hals over kop een kelderstoep van zeven treden zijn afgeduikeld, die behooren moest bij het laatste huis van de naamlooze straat, reeds vroeger vermeld. Hij liep echter dat stoepje heel voorzichtig af, totdat hij beneden kwam te staan vlak voor een oude, maar blijkbaar heel stevige deur, een echte kelderdeur, in het bovenste paneel voorzien van een vierkant gat, omstreeks een hand breed, en versperd door een tweetal gekruiste ijzeren stangen.

Daarbinnen was het stikdonker, evengoed als daar buiten, en toch moest er iemand zijn, want nadat de bezoeker op een eigenaardige wijze heel zachtjes een paar maal op het hout van de deur had geklopt, werd er op fluisterenden toon gevraagd:

— Wie?

— Mister Hunter. Het wachtwoord luidt: „Klok en hamer!” Ik word-verwacht!

Daarbinnen klonk een soort gebrom en zonder het minste geknars, zooals men dat toch wel van zulk een oude deur verwacht zou hebben, ging deze open en liet den bezoeker door, die zich zelfs niet ophield om naar den onzichtbaren cipier te speuren, maar bijna aanstonds een hoek omsloeg, zich daar wat licht verschafte, door zijn zaklantaarn aan te knippen en bij dat schijnsel een gang kon volgen, die wel eindeloos scheen. Deze gang nu volgde nauwkeurig de zijstraat, die boven den grond dooliep, maar zij was veel langer, want zij reikte tot bijna aan de Rue Janot. Zij was bijna vijf minuten gaans, als men flink doorstapte en moest stellig behoord hebben, in vroegere eeuwen, tot een van de vele kloosters, die men destijds nog in dit gedeelte van Parijs aantrof. Zij had volstrekt geen zijgangen behalve aan het andere uiteinde, waar zij zich, alvorens met een zware deur gesloten te worden, naar links en rechts bleek te vertakken en aan weerszijden voerde naar een steenen trap, die nog dieper in de ingewanden van de aarde schenen te voeren.

De bezoeker was echter blijkbaar, waar hij wezen moest, want hij klopte weer op dezelfde eigenaardige wijze op de sterke, lage deur, waarvoor hij nu stond. Een soort ijzeren schuif boven in die deur ging terzijde, een lichtstraal trof den vreemdeling

vlak in het gelaat, hij moest nogmaals zijn naam en het wachtwoord opgeven en toen werd hem de deur geopend van een vrij ruim vertrek, waar op dat oogenblik een tiental mannen verzameld was, die men liever niet alleen zou ontmoeten op een donker plekje van een der buitenboulevards, en voorts twee vrouwen, waarvan de een in kostbaar avondtoilet, de ander daarentegen heel eenvoudig gekleed in rok en blouse, zonder hoed en met een sterk geverfd gelaat.

Mister Hunter moest daar bekend zijn, want hij nam glimlachend den hoed af, groette links en rechts, zag zich dadelijk voorzien van een sigaret, vlijde zich in een stoel, liet zich een glas bier toeschuiven — in een der hoeken van het vertrek stond een stellage, waarop een heel vat lag! — keek met zijn doordringende, grijze oogen den kring eens rond en begon rustig:

— Daar ben ik weder, dames en heeren! Met mijn ooren wijd geopend, om naar u te luisteren! Valt er iets te vertellen?

— Niets meer, dan wat u in de bladen ook wel heeft kunnen lezen, Mr Hunter! zeide de fraai gekleede vrouw, die dicht bij hem was komen staan. Het belangrijkste is op het oogenblik de moord op Marigny, en ze weten nog niets naders! Och, onze politie —” De vrouw had minachtend de schouders opgehaald, maar Hunter zeide met een glimlach, die zijn sterke, witte tanden ontblootte:

— Spreek niet al te veel kwaad van de Parijsche politie! Zij is werkelijk uitstekend! Zij is in menig opzicht even goed als de Londensche!

— Vergelijkende studiën gemaakt soms? vroeg de vrouw eenigszins spottend, terwijl ze dicht naast hem ging zitten.

— Misschien wel! antwoordde Hunter langzaam, na een slok van zijn bier te hebben genomen. Maar waar is mijn vriend Laroche? Ik zie hem niet!

Op dit oogenblik liet de cipier bij de deur juist een jongeman binnen met een knap gelaat, bijna een knaap nog, en zeker niet ouder dan achttien of negentien jaar, die onmiddellijk op Mr. Hunter toeging, zoodra hij hem zag, zijn hand greep, naast hem kwam zitten en zeide:

— Het is aardig, dat gij gekomen zijt, maar gevaarlijk! Gij behoort niet tot de onzen — ik begrijp eigenlijk niet goed, dat gij u in ons midden durft wagen!

— Begrijpt gij dat werkelijk niet? vroeg Mr. Hunter, Laroche doordringend aanzien.

De jongeman kreeg een kleur, boog even het hoofd en zei toen haastig, opnieuw de hand van den Engelschman grijpend:

— Het was leelijk van mij, om dat te zeggen. Natuurlijk kunt ge ons vertrouwen, zooals wij het u doen! Gij hebt mij het leven gered en dat zullen

wij nooit vergeten!

— Als gij er dan maar nooit meer over praat, zeide Hunter glimlachend. Ik heb alleen maar gedaan, wat ieder ander in mijn plaats ook zou gedaan hebben.

— Met gevaar voor zijn eigen leven? Dat geloof ik niet! antwoordde Laroche levendig. Maar laten we nu eens spreken over het plannetje voor overmorgen, jongens! Voor Mr. Hunter behoeven wij ons niet te geneeren, die is hier alleen maar voor „studie”, zooals julie ook allen weet. Luister nu eens goed! Ik ben vanmiddag het huis nog eens gaan afloeren en —

Hij hield eensklaps op, zijn zacht meisjesgezicht kreeg plotseling een woeste uitdrukking. Hij kneep zijn oogen half dicht en luisterde blijkbaar met de grootste aandacht, half voorover gebogen, als een roofdier, gereed voor een sprong.

— Wat is er? Waarom houd je op? vroeg de vrouw in het avondtoilet, onwillekeurig fluisterend sprekend.

— Hoor jullie niets? vroeg Laroche, bijna onhoorbaar, en zijn hand ging naar den zak van zijn wijden broek. Ik dacht voetstappen te hooren —

— Je zult je wel vergist hebben — we zijn voor vanavond compleet, ga nu maar verder. Wat heb je ontdekt?

— Het huis ligt aan een dwarsstraat. Er is een tuin achter met een muur er omheen en in dien muur is een klein poortje. Van het slot heb ik een afdruk kunnen maken. Overmorgen is de oude man voor zaken op reis en dat zou een goede gelegenheid zijn om — Opnieuw hield hij op en fluisterde heesch:

— Nu heb ik het toch duidelijk gehoord — er is iets gaande, jongens!

Hij had het woord nog niet gezegd, of op een deur, recht tegenover die, waardoor Hunter en Laroche zoeven waren binnengetreten, werd met krachtige vuisten gebonsd en een zware stem beval luidkeels:

— In naam der wet, open de deur!

Tegelijk werd er aan de zware kruk gerammeld en aanstonds daarop dreunden de slagen van bijlen of andere hakwerktuigen op het paneel van de deur.

— Verraad! schreeuwde Laroche knarsetandend. Een overval! Berg je lijf, jongens!

Allen waren opgerezzen en liepen haastig op de andere deur toe, door den cipier reeds opengeworpen. Maar de voorsten hadden nog geen twee stappen in de duistere gang gedaan, of die werd daghelder verlicht door een vijf-, zestal electriche toortsen en de verraste apachen hoorden zich toeroepen:

Allen weer naar binnen en geen verzet, want wij zijn met heel wat en zullen schieten zonder waar-

schuwing.

Het volgend oogenblik was de kamer vol blauwe uniformen. Een agent ging de andere deur ook openen. Ook daardoor stormde nog een dozijn agenten binnen en zonder aan verzet te denken, moesten de apachen, in zichzelf vloekend en woeste blikken om zich heen werpend, laten boeien en wegvoeren.

Toen de vrouw in avondtoilet werd weggeleid en langs Hunter kwam, die een weinig ter zijde

stond, zeide zij hoonend, met schelle, snijdende stem:

— Dat heb je hem netjes geleverd, schooier! Dat heb je hem keurig gelapt, laffe verrader!

Hunter werd doodsbleek, deinsde achteruit, alsof hij een slag met een karwats in het gelaat had gekregen en toen zeide hij, de vrouw vast aanziende:

— Ik heb die belediging niet verdiend! Ik heb aan dezen overval part noch deel.

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC-verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van filmsterren
in fraaie lijst ?

Vraagt Uw winkeller of den fabri-
kant de voorwaarden.

HOOFDSTUK II.

HET EERSTE VERHOOR.

Het moet gezegd worden, dat de razzia uitstekend was voorbereid. Alles ging heel snel en liep als het ware op rolletjes. De ontwapende boeven werden vlug door de lange gang naar 't café gedreven, alwaar mijnheer Lard, die blijkbaar geen tijd had gehad om het troepje met de telefoon te waarschuwen, bewaakt werd door twee stoere agenten. Hij was zeker nog even corpulent, mijnheer Lard, maar de goedmoedige, glimlachende uitdrukking was volkomen van zijn bleek, pafferig gelaat verdwenen.

Men had alle bezoekers uit het café verdreven en op een veiligen afstand daarvan stonden de auto's al klaar. Voor de arrestanten was het natuurlijk zoo duidelijk als de dag, dat de politie, hetzij bij toeval, hetzij door verraad, iets ontdekt had van het bestaan van de verbindingsgang, te weten was gekomen, waar de bandieten vergaderden en handig het net over hen had toegeslagen.

Allen — en ook Mr. Hunter — werden met vlugge, hoewel niet zeer zachtzinnige handen in de politie-auto's geduwd, die dadelijk wegreden naar het politiebureau, alwaar men reeds alles voor hun ontvangst in gereedheid had gebracht.

Mijnheer Renard, de Commissaris van Politie, zat tenminste al achter zijn groote schrijftafel in de ruime zaal, waar de arrestanten hun eerste verhoor plachten te ondergaan.

Men dreef de bandieten als een kleine kudde naar die zaal, omgeven door wel twintig goed bewapende agenten stonden zij daar nu, met de handen geboeid; zwijgend en norsch voor zich uit starend en menige blik ging naar den Engelschman, beladen met wrok en haat.

Mijnheer Renard leunde een achterover in zijn stoel, keek de gezichten eens langs en begon toen:

— Zoo, dat is een vrij goede vangst: ik zie hier menig bekend gezicht, zou ik zeggen. Jij ook al weer, Laroche? Dus geen verbetering te zien? En moet ik jou ook weer in deze kamer aantreffen, Adèle Mollard? Ik zou wel eens willen weten —

Hij hield op en staarde verbaasd naar den Engelschman, eveneens geboeid en die met een zonderlingen glimlach op het gelaat een weinig van de anderen verwijderd stond en van hem keek hij naar den brigadier, om zich tenslotte te wenden tot den Inspecteur, die den overval geleid had, met de vraag:

— Wie is die man? Was die er bij?

— Jawel, Commissaris, antwoordde Inspecteur Futois. Maar ik geloof niet, dat hij er bij hoort!

Hij is ook geen Franschman.

De Commissaris fronste even de ruige wenkbrauwen en vroeg toen kortaf aan Mr. Hunter:

— Wie bent u? Hoe kwam u daar?

— Wel, ik bracht daar een bezoek, mijnheer! antwoordde Hunter eenvoudig. Ik had het voorrecht, aan een van die heeren het leven te redden, en zij namen mij in hun midden op, toen zij zagen, dat zij dat gerust konden doen.

— Ja, dat is wel gebleken, liet de schelle stem van Adèle Mollard zich hooren. Je hebt ons verkocht, ellendeling!

— Spreek niet, voor je wat gevraagd wordt! beval de Commissaris. Wie was de man, dien u redde?

— Dat was ik! riep Laroche uit, naar voren tredend. En hij spreekt de waarheid. Hij heeft niets met ons te maken. Hij is een Engelschman en hij zegt, dat hij veel belang stelt in — in ons soort menschen!

— Maar intusschen hebben we hem dan toch maar vertrouwd en dingen verteld, die niet bekend mochten worden! riep de vrouw woest.

— Wanneer ik nog eenmaal jouw onaangename stem hoor, Adèle Mollard, zal ik je laten verwijderen! riep Renard met stemverheffing. Is het waar, wat Laroche daar zei?

Er klonk een toestemmend gebrom onder de arrestanten, en de vrouw met de witte blouse zei luid:

— Van A tot Z waar. Hij hoort niet bij ons. Hij heeft zich alleen maar ingedrongen — hij zal wel een spion zijn.

De commissaris nam nog eens een voor een de gezichten op van de gevatte boeven en beval toen kortaf:

— Doe hem de boeien af! Hoe is uw naam, mijnheer?

— James Hunter, uit Londen. Ik kwam hier louter bij toeval te Parijs. Veertien dagen geleden liep ik toevallig over de Pont Neuf, woonde in de verte een strijd bij tusschen dien jongeman daar en een ander, die de vlucht heeft kunnen nemen en was er getuige van, hoe hij bewusteloos geslagen werd en toen in de duisternis over de brugleuning in de Seine werd geworpen. Ik dook hem na en kon hem gelukkig boven brengen, nog steeds bewusteloos. Ik heb hem toen bijgebracht en verzorgd en dat is alles.

— Maar je kent intusschen onze geheimen! bromde Adèle Mollard binnensmonds. En jij bent

het, die ons verkocht heeft!

— Dat is niet zoo, vrouw Mollard! zeide de commissaris streng. Wij hebben dezen heer zelfs nooit gezien. Een ander lichtte ons in, laat je dat voldoende zijn. Is het waar, mijnheer Hunter, wat die vrouw zeide van die geheimen?

— Ten deele! Ik ben op de hoogte van een hunner plannen voor de naaste toekomst, evenals ik de oplossing ken van een paar raadsels, die voor u nog raadsels zijn gebleven.

— Aha! Dat is prachtig! riep Renard met schitterende oogen. Gaat u daar zitten en vertelt u ons dan alsjeblieft eens, wat u weet.

— Ik wil met genoeg en gaan zitten, maar vertellen wat ik weet, doe ik niet! zeide Hunter, heel rustig en met een glimlach om zijn krachtig geteekenden mond.

Er ging iets als een zucht van verlichting door de gearresteerden en hier en daar werd zenuwachtig gelachen.

De Commissaris had met een ruk het hoofd opgeheven en zijn ruige wenkbrauwen opgeheven ten teeken van ongeloof en nu zei hij op gerekten toon:

— Ik heb u zeker verkeerd verstaan! Of u mij! Ik vroeg u, of u ons wilt mededeelen, wat gij weet van hun plannen!

— En ik antwoordde: neen mijnheer, dat wil ik niet!

— Maar dat zijt gij verplicht! riep de Commissaris, zich opwindend.

— Dat kan ik volstrekt niet inzien. En gij zult dat aanstonds met mij eens zijn, mijnheer! ging Hunter rustig voort. Ziet eens — die lieden hebben mij vertrouwd, en —

— Maar die lieden zijn schelmen, zijn misdadigers!

— Het is mogelijk, het is zelfs waarschijnlijk, maar dat verandert aan de zaak niets. Het vertrouwen van een schelm is voor mij even heilig als dat van een fatsoenlijken man.

— Maar de maatschappij heeft haar eischen, die...

— Ook dat ontken ik niet, mijnheer de Commissaris, en in vele gevallen voldoe ik aan die eischen, maar ditmaal moet ik mijn eigen persoonlijkheid hooger stellen. Bedenk toch eens, hoe ik mij zou moeten gevoelen, wanneer ik hedenavond voor mijn spiegel trad, mijn gelaat beschouwde en dan zou moeten zeggen: Nu zie je het gelaat van een schurk, van een man, die vertrouwen beloofde met laf verraad! Zeker, ik ken veel van hun geheimen, die ze mij, dom genoeg, hebben toevertrouwd — maar uit mijn mond zult gij ze niet vernemen.

— Bravo! klonk het plotseling luid uit den mond van Jeanne Dufour, de vrouw met de witte blouse.

— Jij hebt te zwijgen! grauwde de Commissaris, nu rood van drift. En wat u betreft, mijnheer, ik

moet zeggen, dat ik uw houding hoogst zonderling vind.

— Komt de houding van een eerlijk man u zonderling voor?

— Het heeft met eerlijkheid niets te maken.

— Maar dan toch zeker wel met de eer! Kom aan, laten wij onzen tijd niet verbeuzelen, Commissaris! Het toeval heeft mij nu tegelijk met deze mannen en vrouwen hier gebracht. Ik heb veel met hem gepraat — hij ging zich als mijn vriend beschouwen — hij bracht mij bij zijn makkers. Om Laroche gingen ook de anderen mij vertrouwen. Hoe berooid en ellendig zou ik nu voor hen staan, als ik dat vertrouwen ging beloonen met verraad. Wie zij ook zijn mogen — zij vertrouwen mij en dat is voor mij voldoende.

En Mr. Hunter wendde zich af, als om te betuigen, dat hij daarmee, wat hem betrof, het gesprek als geëindigd beschouwde.

Renard tikte driftig met zijn beringden vinger op het blad van zijn schrijftafel, scheen even na te denken en zei toen knorrig:

— Ik kan uw standpunt begrijpen, zonder het echter te waardeeren! Aan de fijngevoeligheid zijn grenzen, mijnheer! En overigens zal ik u moeten verzoeken, nog even hier te blijven, totdat ik eenige inlichtingen omtrent u heb ingewonnen. Gij zult het mij ten goede houden, dat de verklaringen van deze schobbejakken —

— Natuurlijk hebt gij volkomen vrijheid, om onderzoek naar mijn persoon te doen, mijnheer! antwoordde Hunter koeltjes. Dit is mijn adres te Londen en hier te Parijs heb ik mijn intrek genomen in Hotel de l'Esplanade. Hier zijn eenige namen van lieden, die mij kennen en zeker wel informatie omtrent mij zullen willen geven.

En Hunter noemde de namen van een Gemeenteraadslid, van twee Kamerleden, van een bekend bankier, van een beroemd actrice en de oogen van den Commissaris werden steeds grooter en ronder, tot hij tenslotte eenigszins verward stamelde:

— Dat is voldoende, mijnheer! Ruimschoots voldoende. Wij zullen zien, wij zullen aanstonds zien. Neemt u plaats. En nu tusschen ons, schoeljes! Jullie zullen wel half en half begrijpen, hoe verheugd ik ben, dat ik jullie hier ontmoet! Zoowat de helft van jullie, galgenaas, heeft nog een appeltje met de politie te schillen, en het schillen van sommige van die appeltjes zal wel een jaar of vijf, zes dueren, ha-ha! Maar dat is nog niet 't voornaamste!

De scherpe zwarte oogen van den Commissaris bleven een oogenblik gericht op Laroche, om zich vervolgens te hechten op de gelaatstreken van een grooten, krachtig gebouwden man, met breede schouders en een stierennek.

Toen begon hij haastig in eenige papieren te bladeren en zijn stem was geheel van klank veranderd, toen hij kortaf beval:

— Allemaal wegbrengen, behalve Laroche en Gaston Mirandez! En houdt dat caronje van een Adèle Mollard voor mij gereed — ook die zal ik nog wel noodig hebben.

Onder veel voetgeschuifel en nijdig gegrom werden alle arrestanten weer weggevoerd, nadat hun namen waren opgeschreven, behalve genoemde achterblijvenden, en toen begon de Commissaris weer:

— Ziezoo, nu zijn we wat meer onder ons! Wel, Laroche en jij, Mirandez, jullie zult zeker wel begrijpen, waar het om gaat!

— Geen flauw begrip! antwoordde Mirandez, lakoniek. Vertelt u het ons maar, Commissaris!

— Weet je het werkelijk niet?

— Dan zou ik u toch niet van uw kostbaren tijd durven berooven! antwoordde de groote kerel met een schijnheilig gezicht. Het is toch niet om dat onnoozele kraakje in den juwelierswinkel van Pareira? Daar weet ik werkelijk niets van!

Renard haalde ongeduldig de schouders op, trommelde even met de vingers op het blad van zijn schrijftafel, boog zich toen plotseling ver voorover, om den grooten man, die voor hem stond, van naderbij te kunnen toespreken en zeide toen zeer nadrukkelijk:

— Nu moet je eens goed luisteren, Mirandez! Je weet natuurlijk drommels goed, wat ik bedoel! Het is heel wat ernstigers dan die zaak van Pareira — die we naderhand nog wel zullen opknappen! Het gaat nu om den moord op mijnheer Lucien de Marigny, den bankier.

Hij hield even op, als om den indruk van die woorden op het gelaat van Mirandez waar te nemen, maar dat bleef volkomen onbewegelijk, — zonder eenige uitdrukking. Als hij echter naar het gelaat van Laroche had gezien, dan zou hij daar een zeer korte, zenuwachtige rilling op hebben verpast bij het hooren van den naam van den bankier. Maar onmiddellijk daarna stond ook het gelaat van den jongen schavuit weer strak en onbewegelijk.

— Komaan, dan zal ik duidelijker moeten zijn! hernam de Commissaris met stemverheffing. Mijnheer de Marigny is eergisteren vermoord, toen hij met zijn auto op weg was naar zijn buitenverblijf bij Courbevoie, op ongeveer een half uur rijdens buiten de grens van Parijs. Men heeft zijn lijk naast zijn verongelukte auto gevonden. Misschien zou men nog aan een ongeluk hebben kunnen denken, wanneer niet alles daartegen pleitte — ten eerste de aard zijner verwondingen, ten tweede het feit, dat er een staaldraad gespannen was dwars over den weg, waartegen zijn auto is opgereden, ten derde,

dat het lijk was uitgeplunderd, van alles beroofd, te beginnen met de portefeuille en te eindigen met alle ringen, zijn dasspeld, ja, zelfs zijn gouden vulpenhouder! Wij hebben onmiddellijk nasporingen gedaan, Mirandez, maar ik erken, dat die op niets zijn uitgelopen. Sinds vanmiddag echter heb ik de beschikking gekregen over zeer, zeer kostbare inlichtingen, die in een bepaalde richting wezen! Voorloopig zal ik niet verder gaan — ik wil je liever vragen, of je absoluut niets weet van die zaak.

Het bleef een kort oogenblikje volkomen stil in het groote vertrek. Bij de deur stonden twee agenten, onbewegelijk als standbeelden. Vlak bij de tafel leunde Inspecteur Futois en beet blijkbaar zenuwachtig op zijn fijn kneveltje. Laroche stond met een agent aan zijn zijde, schijnbaar naar den grond te staren, maar nu en dan vlogen zijn zwarte oogen plotseling in de richting van den Commissaris, om ze dan weer voor korten tijd op 't breede, koppende gelaat van Mirandez te hechten, zonder dat hij daarbij evenwel het hoofd bewoog. De griffier zat voor zijn schrijfmachine en wachtte op hetgeen er komen zou.

En geheel afzonderlijk, blijkbaar vergeten, zat Mr. Hunter, die geen enkel woord, geen lettergreep verloren liet gaan, ofschoon het gelek, alsof de geheele zaak hem volstrekt geen belang inboezemde.

De ouderwetsche klok boven de deur had zeker al wel tien malen haar gebeeldhouwden slinger heen en weer laten gaan, alvorens Mirandez schouderophalend ten antwoord gaf:

— Ik heb met die zaak niets te maken! Waarom juist ik? Waarom denkt u, dat ik inlichtingen zal kunnen geven?

— Dat denk ik Mirandez, omdat jij zeer nauw bij de zaak betrokken bent! zeide de Commissaris. Zijn stem klonk scherp en sneed als een mes door de zwarte stilte, die in het vertrek hing. Hij had de oogen half toegeknepen en keek strak naar Mirandez, die nogmaals zijn breede schouders optrok, zoodat zijn boeien rinkelden en onverschillig zei:

— Ik heb er niets mee te maken! Ik was eergisterenavond heel ergens anders dan bij Courbevoie, om elf uur.

— Hoe weet jij zoo precies, dat het om elf uur gebeurde? vroeg de Commissaris snel.

— Omdat ik in mijn vrijen tijd nog wel eens kranten lees, mijnheer de Commissaris, antwoordde Mirandez met een oolijk knipoogje, hetwelk een der agenten dwong, haastig zijn groote hand voor den mond te brengen.

Renard schoof even ongeduldig heen en weer op zijn stoel, scheen even na te denken en vroeg toen:

— Waar was je dan, eergisterenavond?

— In het bosch van Fontainebleau.

— Wat deed je daar zoo laat?

— Stroopen!

— Heeft iemand je gezien?

— Gelukkig niet!

Iemand in het groote vertrek grinnikte en de Commissaris keek nijdig rond, om den schuldige te ontdekken, maar alle gezichten stonden strak en effen.

— We zullen onderzoeken, Mirandez, in hoeverre je de waarheid spreekt! begon hij weer. Ik maak je er voorloopig alleen maar op attent, dat Courbevoie heel dicht bij den zoom van het bosch van Fontainebleau gelegen is. Je bent immers een intiem vriend van Laroche?

— Dat zou ik meenen! zeide Mirandez, in het minst niet verrast door die plotselinge vraag. En er kwam een heel andere uitdrukking in zijn diep in de kassen liggende oogen, toen hij keek naar den jongeman.

— Was Laroche eergisterenavond bij je, toen je stroopte?

Heel even scheen de reus te aarzelen, onder de dreiging van de stekende, onderzoekende oogen, zoo vlak bij zich en toen antwoordde hij:

— Neen, neen, Laroche was niet bij me. Ik was heelemaal alleen.

— Wil je me dan eens zeggen, hoe het komt, dat men jullie samen om één uur in den nacht voorbij het wijnhuis van Leduc te Courbevoie heeft zien komen, waarbij jij Laroche scheen te ondersteunen, die bloedde en een verband om zijn pols had?

Het was als een zweeps slag, geheel onverwacht, die den reus wat ineem deed krimpen en een schichtige uitdrukking in zijn oogen bracht. Toen barstte hij op woesten toon uit:

— Dat is gelogen! Niemand kan ons hebben gezien! Wij zijn heelemaal niet in Courbevoie geweest.

— Komaan, Mirandez, wees verstandiger! ried de Commissaris hem met voorgewende vaderlijkheid en zonder zijn scherpe oogen van den reus af te houden. Later in den nacht is de lap, waarmee Laroche het bloeden heeft trachten te stelpen, drijfnat van bloed op den weg teruggevonden. Het was een zakdoek, Mirandez! Een batisten zakdoek, met in den hoek de initialen L.d.M. Moet ik je nog zeggen, wat die letters alleen maar kunnen beteekenen? Moet ik je nog vragen, hoe Laroche aan dien zakdoek kwam?

Weer bleef het tamelijk lang stil in de kamer en toen antwoordde Mirandez norsch:

— Ze kunnen wel zooveel hebben gevonden! Die zakdoek is niet in het bezit van Laroche geweest.

En ze hebben ons niet gezien ook!

— Vier getuigen kunnen het verzekeren! De koddebeier van het kasteel onder meer, en misschien zouden ze jullie wel ondervraagd hebben ook, als jullie maar niet zoo'n haast hadden gehad en in de duisternis waren verdwenen! Hoe denk je er over, Mirandez, zouden jullie maar liever niet be-kennen?

De reus keek den commissaris even met gebogen hoofd aan, van onder zijn zware oogleden, liet toen een kort lachje hooren en zei toen verachtelijk:

— Sluit ons dan maar op! Het is, zooals ik zei — ik ben aan het stroopen geweest en ik heb Laroche heelemaal niet gezien!

— Zoozoo! En jij, Laroche? Heb jij ook een mantel gedragen, die je onzichtbaar maakte, net als die koning uit het sprookje? Mirandez heelemaal niet gezien eergisterenavond? Heelemaal geen bebloeden zakdoek verloren met de initialen L.d.M.

De jonge boef, zeer bleek, wendde zijn blikken af, en gaf toen toonloos ten antwoord:

— Ik weet van niets! Ik ben thuis geweest!

Renard keek hem langen tijd aan, beval toen kortaf:

— Kom eens wat dichterbij. Steek mij je handen toe. Inspecteur, wilt u zijn linkermouw eens wat opstroopen?

Laroche hief zijn geboeide polsen op; zwijgend schoof de Inspecteur zijn linkermouw omhoog en daar vertoonde zich, boven de pols, een lange, diepe snede, beplakt met een pleister. Het was be-grijpelijk, dat deze wonde sterk moest hebben ge-bloed!

— Van glas, hè? kwam de vraag van den commissaris weer als een striemende zweeps slag. In je haast om te rooven, je bezeerd aan de gebroken voorruit van de auto. Je zegt niets? Nu, we zullen jullie allebei den tijd geven, om je eens te bedenken. Breng hen weg! Wat u betreft, mijnheer Hunter, ik ben wel genoodzaakt tot mijn spijt, u te ver-zoeken nog een oogenblik hier te blijven, totdat ik informaties heb ingewonnen, die uw verklaring be-vestigen. Maar reeds nu, hoe of die ook mogen uit-vallen, zou ik u den welgemeenden raad willen geven, voortaan een weinig voorzichtiger te zijn bij de keuze van de lieden, met wie gij omgaat!

— Ik zal stellig niet nalaten, mijnheer, mij dien raad ten nutte te maken! antwoordde Mr. Hunter met een diepe buiging, zoodat de commissaris het zonderlinge glanzen van de groote grijze oogen onmogelijk kon zien!

HOOFDSTUK III.

OP HET PAD DER ONDERZOEKINGEN.

Het was reeds laat in den nacht, toen Mr. Hunter eindelijk verlof kreeg, onder voorwaarde, zich ter beschikking van de politie te houden, het bureau van Commissaris Renard te verlaten. De inlichtingen waren dus blijkbaar volkomen bevredigend geweest.

De Engelschman haastte zich, van het hem gegeven verlof gebruik te maken en riep de eerste de beste taxi aan, die in dat late nachtelijke uur voorbij reed. Hij gaf den chauffeur een huisnummer op in een straat van de wijk Vaugirard, stapte daar uit, betaalde den man, hield zich, alsof hij het huis binnenging, maar maakte onmiddellijk rechtsomkeert, zoodra de auto buiten het gehoor was, liep haastig nog een paar straten verder tot niet ver van de plek, waar zich nog de oude vestingwallen van Parijs verhieven, die op vele andere plaatsen reeds gesloopt waren, bleef daar even luisterend staan, volgde toen, bijna onhoorbaar voortlopend, een kronkelend grintpad, totdat hij een klein ijzeren tuinhok bereikte, dat hij met een sleutel opende. Dit alles gebeurde schier op den tast, want het was zeer donker in deze buitenwijk met zijn dommelende oude villa's en diep in groote tuinen weggescholen eeuwenoude heerenhuizen.

Het was een tuin als een klein oerwoud, waarin hij zich nu bevond met smalle, geheel overgroeide paadjes, in jaren niet gesnoeide heggen, lang opschietend gras en ontelbare woekerplanten. Maar die wildernis bevatte toch een tehuis, al viel dat van den weg af onmogelijk te zien. Het was maar klein — maar het had een veilig dak en mijnheer Hunter scheen blijkbaar zeer verheugd te zijn, het eindelijk boven zijn hoofd te zien, nadat hij een tweede deur had geopend, even stil en snel als het tuinhok.

Bijna op hetzelfde oogenblik opende zich een gangdeur, een stroom licht drong in de gang door en een mannenstem vroeg op ongerusten toon:

— Ben je daar eindelijk, Edward? Goede hemel, wat zijn wij ongerust geweest, Henderson en ik. Je brave chauffeur had geen rust of duur en is nu zelfs aan het zoeken in den omtrek. Ik kon ook niet niet slapen, nu ik wist, dat je het gezelschap weer had opgezocht van die gevaarlijke schelmen. Wat is er toch gebeurd?

— Ik zal het je aanstonds vertellen, Brand, wanneer je mij den doorgang niet langer belieft te versperren! antwoordde Raffles, want de gewaande Mr. Hunter was niemand anders dan de Groote Onbekende, met een glimlach en haastig ging Charles Brand, zijn trouwe vriend, ter zijde, zoodat hij

de goed gemeubelde, maar kleine kamer kon binnengaan. De gordijnen waren stijf gesloten. De kleine, electriche haard brandde, want de nachten waren reeds kil. Op de ronde tafel lagen eenige avondbladen, daarnaast stond een groote tabakspot.

Juist toen Raffles wilde gaan zitten, werd er heel zachtjes gebeld. Brand stond haastig weer op om te gaan openen en Raffles hoorde glimlachend, met een zeldzaam licht in zijn oogen, hoe James Henderson onmiddellijk naar hem vroeg, zijn onderdrukten kreet van vreugde op het zachte gemompel van Brand, het dicht doen van de buitendeur en de zware stappen van den reus, wiens geweldige gestalte zich het volgende oogenblik afteekende in de deuropening.

Henderson draaide verlegen met zijn pet in de groote handen en stotterde:

— Ik hoop niet, dat ik tegen de instructies gehandeld heb, maar wij waren vreeselijk ongerust, Mijnheer Brand en ik. De afspraak was, dat u om een uur weer binnenshuis zoudt zijn en nu is het vier!

— Men zou een afspraak wel eens niet kunnen houden, James! zeide Raffles glimlachend. En ga nu maar spoedig slapen, want het is niet onmogelijk, dat er morgen een dag van hard werken voor ons komt.

Met 'n gelukkige uitdrukking op zijn breed, rood gezicht, trok Henderson zich terug, en zoodra de beide vrienden alleen waren, begon Raffles:

— Ik kom zoo juist van 't politiebureau, Brand! De heeren hadden een inval gedaan in het café van vader Lard, en nolens volens moest ik wel mee! Het duurde natuurlijk eenigen tijd, voor de commissaris inlichtingen had ingewonnen aangaande mijnheer Hunter en het is wel zeer gelukkig, dat die brave man zulke goede connecties heeft, zoowel hier als te Londen! Connecties, mijn waarde, zijn in dergelijke gevallen onbetaalbaar.

— Waarom had die inval plaats?

— Voornamelijk in verband met de zaak Martigny! Ik heb daar niet veel aandacht aan gewijd en daarvan heb ik spijt genoeg. Luister eens, Brand — er is iets met dien overval, dat mij vreemd en geheimzinnig voorkomt. Ik zie, dat je daar de avondbladen hebt liggen. Heb je ervan gelezen?

— Van den moord op den bankier Marigny! O ja, vanavond.

— Vermelden de avondbladen reeds, dat een zekere Laroche en Mirandez verdacht worden? Maar

neen — dat is een domme vraag — dat is onmogelijk! Want ik was er immers bij, toen hun het eerste verhoor werd afgenomen!

En nu deed Raffles een omstandig verhaal van wat er dien avond gebeurd was. Brand luisterde naar hem, zonder hem een oogenblik in de rede te vallen en zeide pas, toen Raffles zweeg:

— Wel, die commissaris zal het wel bij het juiste eind hebben!

— Best mogelijk — en toch blijf ik twifelen! Ik heb dien Laroche evengoed als zijn grooten vriend Mirandez tijdens het verhoor van uit mijn hoekje aandachtig gade geslagen en ik heb den indruk gekregen, dat er meer achter steekt dan wij nu nog vermoeden!

— Maar die kerel — die Mirandez heeft toch immers klaarblijkelijk gelogen?

— Dat heeft hij — en op een merkwaardig onhandige wijze. Vier getuigen hebben hen beiden gezien, dat staat vast. Dat hij niettemin blijft loochenen tegen alle redelijkheid in, zou het vermoeden kunnen wettigen, dat er toch meer aan de zaak vastzit, dan mijnheer Renard aanneemt.

— Volgens mij zit er niets anders aan vast, dan wat er aan iedere ontkenning vastzit, Edward! Die zakdoek spreekt naar mijn meening boekdeelen! Of wil je soms aannemen, dat een ander dien verloren heeft?

— Neen, ik geloof integendeel vast, dat die zakdoek heeft moeten dienen om het bloed te stelpen uit de wonde, die Laroche bij de berooving heeft opgelopen. Maar luister nu eens. De commissaris zeide ironisch, wel te begrijpen, hoe die wonde veroorzaakt was — door het breken van de voorruit. Is dat wel mogelijk? Er was, zooals we uit de verslagen weten, een sterke staaldraad tusschen twee zware boomen dwars over den weg gespannen. De auto moet eerst over den kop geslagen zijn en toen tegen een boom te pletter zijn gereden. Natuurlijk was de ruit toen al lang stuk. Hoe kon Laroche zich daarbij kwetsen?

— Wel, bij zijn pogingen, den ongelukkigen Marigny te berooven! Bedenk, dat het in het donker moest gebeuren!

Maar Raffles schudde langzaam het hoofd en zei peinzend:

— Er is aan de auto zelfs niet geraakt! Men vond hem, zooals hij was neergekomen en het gruwelijk verminkte lijk van den bankier lag geheel aan de andere zijde van den weg, wel tien meter daar vandaan. Zouden de beroovers zich de moeite hebben gegeven, het bebloede lichaam zoover weg te dragen, alvorens de zakken te doorzoeken? Neen — Marigny werd natuurlijk uit den wagen geslingerd en met dat voertuig hadden de schurken niets te maken.

— Voor die redeneering kan ik wel wat gevoelen — maar ....

— Je bedoelt den zakdoek? Acht je het dan zoo waarschijnlijk, Brand, dat een moordenaar, die zich ernstig gewond heeft, in den zak van zijn slachtoffer gaat zoeken naar een compromitterend stukje batist, om die wond te verbinden? Hij zal er veel eerder zijn rooden halsdoek omheen wikkelen of zijn eigen zakdoek — maar het allerwaarschijnlijkst is, dat hij in de verschrikkelijke opwinding aan zoo'n wond in het geheel niet denkt, dan pas veel later.

— Hij kan den zakdoek met andere gestolen dingen bij zich gestoken hebben en hem later hebben gebruikt, opperde Brand.

— Ook dat kan ik niet aanvaarden! Een struikroover, die geen al te groote beginneling is, rooft een beurs, een horloge, een portefeuille, ringen en andere sieraden, maar wat moet hij in 's hemelsnaam met een zakdoek uitvoeren?

— Dan geef ik het op! Hoe zou jij het dan willen verklaren?

— Voor het oogenblik verklaar ik nog niets, Brand. Ik stel alleen deze zaken voorloopig vast: Laroche verwondde zich eergisterenavond ongeveer ten tijde van den moordaanslag, hij verbond die wonde met een zakdoek van Martigny, zijn vriend Mirandez was bij hem of ontmoette hem later, en beiden zijn in Courbevoie gezien, dat zoowat een half uur loopens verwijderd is van de plek, waar de moord is gepleegd.

— Je opmerking sterkt mij in mijn overtuiging, Edward, dat die twee het gedaan moeten hebben! riep Brand uit. Ik kan volstrekt niet inzien, hoe die Laroche anders aan den zakdoek gekomen is.

— Ja, als ik gelijk heb, dan zou daar natuurlijk het kardinale punt schuilen, hernaam Raffles nadenkend. En wees nu zoo goed en vertel mij eens, wat de bladen melden en of je daar iets nieuws uit hebt kunnen opmaken. Wij zijn hier nu te Parijs, het is waar, dat wij morgen reeds naar Londen wilden terugkeeren, nu onze taak hier als geëindigd kan worden beschouwd, maar ik wilde toch eerst gaarne dit raadsel trachten op te lossen.

— Een raadsel? Maar er is volstrekt niets raadselachtigs aan! riep Brand verwonderd uit. De zaak is, dunkt me, zoo helder als de dag!

— Brand, misschien denk jij daar morgen al wel anders over! verklaarde Raffles met een flauwen glimlach. Er zijn namelijk een paar bijzonderheden opgevallen, die mij dadelijk hebben getroffen — en die ik je nog wel nader onder het oog zal brengen. En wees nu zoo goed en vertel me, wat er voor nieuws is ontdekt. Frisch daarbij mijn geheugen maar eens op en verhaal zoo kort mogelijk, wat er eigenlijk is gebeurd.

Brand zocht haastig eenige bladen bij elkaar, maakte vlug enkele aantekeningen op een blaadje papier en begon toen:

— Ontdaan van alle sensationeele franje —

— De franje, mijn waarde Brand, is soms, zonder dat de vervaardigers dit zelf weten, een bij uitstek belangwekkend onderdeel! Maar ik val je niet meer in de rede en bied je mijn verontschuldigingen aan.

— In het kort dan droeg de zaak zich als volgt toe: Lucien de Marigny, de welbekende bankier, bezit te Courbevoie een fraai buitenverblijf, hetwelk hij pas in het midden van September placht te verlaten. Hij woonde daar met zijn jonge vrouw Gabrielle en bijna zijn geheele dienstpersoneel. Eergisterenavond, kort na het diner, verliet hij zijn huis alleen, om met zijn auto, een kleine tweezitter, naar Parijs te rijden, alwaar hij een samenkomst zou hebben met twee Engelsche zakenvrienden, vergis ik mij niet, dan betrof het den aanleg van een nieuwe spoorlijn in Zuid-West-Afrika. Dat is echter van geen beteekenis —

— Zeg dat niet te vlug, Brand! Zulke bijzonderheden kunnen juist heel wat verklaren. Ga maar voort!

— Nu staat het vast, dat de Marigny niet te Parijs is geweest, althans niet heeft deelgenomen aan die bijeenkomst!

— Je erkent zeker, dat dit van zeer groot gewicht is, Brand?

— Ik zal mijn oordeel maar liever voor mij houden, en ik ga verder. Wat verder vaststaat, is, dat hij omstreeks elf uur in den avond weder op den terugweg was. Wat er naderhand gebeurd is, kan alleen maar worden afgeleid uit hetgeen de politie ontdekte. Op een donker, vrij smal gedeelte van den weg, moet de auto eensklaps met een vaart van zeker wel zestig kilometer zijn opgereden tegen een staaldraad, die op een hoogte van minstens een meter boven den grond, dwars over den weg, tusschen twee dikke eikenboomen was gespannen. De kleine auto moet toen, zooals je zelf zegt, eerst over den kop en toen tegen een van de boomen zijn geslagen. De Marigny werd er uit geslingerd en door den val en de glasscherven zoodanig verminkt, dat de ongelukkige ternauwernood te herkennen was. De plek is daar zeer verlaten en het is geen wonder, dat men van den slag niets gehoord heeft —

— Dat verbaast mij juist wel wat, mijn waarde, want zoo stil is het er nu ook weer niet.

— Dan heb je de „Matin” aan jouw kant, want ook dat blad verwondert zich daarover. De reporter meent het echter te kunnen verklaren uit de omstandigheid, dat wellicht juist op het oogenblik van den afschuwelijken aanslag, de sneltrein uit Pa-

rijs met donderend geweld op nog geen honderd meter afstand voorbij reed.

— Aannemelijk! zeide Raffles kortaf. Toevallig, maar aannemelijk! Verder nog iets?

— Ik ben er bijna! Men vond het lijk pas bij het kriecken van den dag, zeker wel drie uren, nadat de moord gepleegd was. Dat was dus gisterenochtend. Van de daders niet het minste spoor — tot vanavond, nu jij mij zelf hebt medegedeeld, waarom Laroche en Mirandez verdacht werden.

Raffles bleef een oogenblikje in diepe gedachten verzonken staan bij de tafel en trommelde met zijn lange, krachtige vingers op het blad. Brand sloeg hem aandachtig gade en vroeg na eenige oogenblikken glimlachend, het hoofd schuddend:

— Zouden wij nu maar niet liever aannemen, Edward, dat die twee kerels het gedaan hebben. Dat is immers het makkelijkste — en ook het meest waarschijnlijke!

— Is het inderdaad zoo waarschijnlijk, Brand? vroeg Raffles langzaam. Antwoord mij dan eens op deze vraag: hoe wisten Laroche en Mirandez zoo nauwkeurig, dat de Marigny juist op dat tijdstip langs den weg zou komen?

— Wel, waarom moeten zij het zoo nauwkeurig geweten hebben? Het was misschien niet eens op den bankier gemunt, maar op den eersten den besten automobilist.

— Dan zouden wij hier dus te doen hebben met struikroovers, die op risico arbeiden! zeide Raffles. Ik zeg niet, dat het onmogelijk is, maar in deze materialistische tijden heeft ook de struikroover graag eenige zekerheid. Hij tast liever niet in den blinde. Maar goed, wij willen dan eens aannemen, dat zij daar bij hun gespannen staaldraad reeds eenigen tijd op wacht hebben gestaan en genoeg genomen hebben met het onzekere. Het is bekend, Brand, dat die weg van Parijs naar Courbevoie ook des avonds laat nog vrij druk bereden wordt. Het was dus van hun kant nog een gevaarlijke onderneming, nog daarvan afgezien, dat het spannen van dien staaldraad niet maar zoo in een handomdraaien kan geschieden. Komaan, Brand, ik wil er niet langer over uitweiden. Ik zou de plek moeten zien, de auto, de boomen, waaraan de staaldraad bevestigd was, het lichaam van den vermoorden man en nog zooveel andere dingen. Heb je er lust in, mij bij dat onderzoek te helpen?

— Dat spreekt vanzelf. Ik kan echter niet inzien, hoe wij daarin zullen slagen. De auto is al door het parket in beslag genomen, evenals de staaldraad en ook het lijk! Zij zullen dat alles zeker niet aan den eersten den besten vreemdeling toonen!

— Maar wel aan een Engelschen criminalist, Brand. En niets belet mij, me daarvoor uit te geven.

— Prachtig! riep Brand vol geestdrift uit. Ge-

lukkig hebben wij nog papieren en identiteitsbewijzen in ons bezit. Echter vrees ik, dat al die moeite wel vruchteloos zal zijn.

— Wij zullen zien, zeide Raffles lakoniek. Voor het oogenblik kunnen wij niet beter doen dan ons maar ter ruste te begeven. Als ons onderzoek vruchten zal afwerpen, dan moeten wij weer vroeg ter been zijn. En nogmaals, Brand — ik heb Laroche en zijn vriend aandachtig gadegeslagen tijdens het verhoor en een zeker iets zegt mij, dat zij de waarheid hebben gesproken.

— Mijnentwege! zeide Brand schouderophalend, dan ben ik alleen maar benieuwd, hoe het raadsel van den zakdoek zal worden opgelost!

Raffles, die al op den drempel van de deur stond,

gereed, om zich naar zijn slaapkamer te begeven, wendde zich nog eens om, keek Brand een weinig spottend aan en zei toen, met zijn hand op den kruk van de deur:

— Het is misschien heelemaal niet zoo raadselachtig. Laroche zou bijvoorbeeld dien zakdoek uit de linnenkast van de Marigny hebben kunnen wegnemen.

Brand deed zijn mond open om iets te zeggen; het was, of hij naar lucht hapte, maar toen schudde hij een paar maal heftig het hoofd en kwam tot het besluit:

— Neen, van dien zakdoek wil ik niets meer hooren, ik ga maar liever slapen, ik vrees, dat ik er anders nog gek van zou worden.

DUBEC-RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK IV.

EEN STAALKABEL, EEN RING EN 'N DOODE.

Inderdaad beschikte de Groote Avonturier tijdens het verblijf te Parijs, dat hem bijna de vrijheid en wellicht nog wel iets kostbaarders had gekost, over eenige papieren, deels afkomstig van Londensche Departementen, deels de vrucht van zijn eigen groote bekwaamheid in het opmaken van stukken, die er bedriegelijk authentiek uitzagen en welke het hem mogelijk moesten maken, door te dringen in kringen, die anders onherroepelijk voor hem gesloten zouden zijn gebleven.

Raffles had desnoods aan de hand van wel een half dozijn papieren kunnen bewijzen, dat hij James Hunter was, maar met evenveel gemak kon hij, met behulp van gelijksoortige documenten, aantoonen, dat hij Douglas Tucker was, Professor in de Criminologie en met vele en goede connecties in dat bolwerk van de Londensche politie, dat Scotland Yard heet.

Het behoeft dus volstrekt geen bewondering te baren, dat de bevoegde politie-autoriteiten te Parijs, hoffelijk als steeds, niet het minste bezwaar opperden, toen Raffles dien morgen, uitstekend vermomd en zelfs voor Brand bijna onherkenbaar, het verzoek tot hen richtte, een studie te mogen maken van het geval de Marigny, hetwelk het Parijsche publiek zoozeer scheen bezig te houden, althans, wanneer men mocht afgaan op de bladen, die nog altijd heel wat plaatsruimte aan de zaak wijdden en dat, terwijl wij tegenwoordig zoo razend snel leven.

Met een paar kostelijke introducties bij zich, waaronder er ook een was voor niemand anders dan commissaris Renard, verliet hij 't Hoofdbureau van Politie weer en ging aanstonds Brand en Henderson opzoeken, die hem op eenigen afstand wachtten met een goede en snelle auto, voor die gelegenheid gehuurd.

Zoodra Brand kon verstaan, wat hij op zachten toon zeide, begon Raffles:

— Alles in orde, Brand. Ik zal alles mogen onderzoeken, wat ik maar verkies. Maar we hebben nu toch de auto, en we moesten dus, als je het goed vindt, maar eerst eens naar de plek gaan, waar die bloedige overval heeft plaats gevonden.

— Ik vind alles goed en ben geheel tot je dienst.

— Je vindt het goed, maar inwendig drijf je een weinig den spot met mij, mijn waarde! zei Raffles met een flauwen glimlach. Neen, ontken het maar niet! Ik neem het je ook volstrekt niet kwalijk, misschien zal ik morgen zelf wel erkennen, dwaas te hebben gehandeld. Maar je kent nu eenmaal mijn groote zwakheid — het hechten aan voorgevoelens.

James, je zoudt immers den weg naar Courbevoie wel kunnen vinden?

— Wel met geblinddoekte oogen, Mylord, antwoordde de reus trotsch.

— Rijd daar maar eens vlug heen, want wij hebben nog meer te doen. Let op de mijlpalen! Het moet gebeurd zijn niet ver van steen nr. 34. Stop daar dus. Het is vlak bij een kromming van den weg.

De drie mannen stapten in, Henderson nam achter het stuurwiel plaats en de rit begon. De twee vrienden spraken ondertusschen vrij druk — maar pas op het allerlaatste deel van den tocht over de zaak, die hen in zulk een snelle vaart naar de voorstad Courbevoie bracht.

Plotseling van een geheel ander onderwerp afstappend, vroeg Raffles:

— Die de Marigny was zeer rijk, nietwaar?

— Dat zegt men tenminste. Echter heb ik vanmorgen in een der dagbladen gelezen, dat hij nog al gevaarlijk speculeerde in den laatsten tijd, op grooten voet leefde en nogal wat schulden had. „Le Peuple” is trouwens het eenige blad, waarin ik dit kon vinden.

— Ha, ja! Daar hebben wij weer den naijver van den kleinen man, zelfs na den dood van den tegenstander, zeide Raffles, die naar buiten keek, naar het landschap, dat snel voorbij gleeed, nu de auto de stad reeds verlaten had en voortijlde langs den breeden, gladden weg. Zijn vrouw was jong en mooi, nietwaar?

— O, stellig! Dat is zelfs op de miserabele foto's te zien, die de *Matin* van haar publiceert.

— Maar daar mag je niet op afgaan, hernam Raffles lachend. Als morgen Ferdinand van Bulgarije sterft en de redactie kan niet spoedig genoeg aan een goed portret komen, dan laat zij een loopjongen fotografeeren en een baard aan zijn kin teekenen. Wij zullen echter aannemen, dat in dit geval de foto authentiek is, jong dus en mooi! Het is iets ellendigs voor haar, maar de Marigny was vrij wat ouder, tamelijk ruw, naar ik hoor, hij dronk vaak meer, dan goed voor hem was — om kort te gaan, hij was zeker geen ideaal echtgenoot — ik bedoel maar — wij zullen de jonge vrouw zonder vrees voor tegenspraak wel mogen rangschikken onder de rubriek „troostbare weduwen”. Maar dan is het voor haar te hopen, dat de geruchten omtrent zijn solvabiliteit van wijlen de Marigny gelogenstrakt kunnen worden. Maar daar zijn wij er geloof ik al. Henderson matigt vaart!

Inderdaad, even later stond de auto stil, vlak naast een kort, wit mijlpaaltje, waarop het cijfer 34 geschilderd stond.

De beide vrienden stapten aanstonds uit en liepen langzaam verder terwijl Raffles zijn blikken links en rechts liet gaan, zoodat er volstrekt niets aan zijn aandacht ontging.

De weg lag een weinig hooger dan de omringende weilanden. Aan weerszijden strekte zich een dubbele rij zware, oude boomen uit, die nog bijna vol in 't blad stonden, ondanks den tijd van 't jaar.

Tusschen de beide rijen links bevond zich een wielerspad, tusschen die aan de rechterzijde was een voetpad, dat echter van den eigenlijken weg was afgescheiden door een vrij diepe greppel, uitgedroogd, door een langdurig gemis aan regen.

Wat verder bevond zich de bocht, waar de aanslag gepleegd was. De weg kon daar omstreeks 12 meter breed zijn, tusschen de beide binnenste rijen boomen gemeten.

Zij hadden nog geen twintig passen afgelegd, toen Brand uitriep, op een zwaren olm wijzend, ter linkerzijde van den weg:

— Hier moet het gebeurd zijn. Kijk maar — je kunt nog duidelijk den keep zien, die de staaldraad in den bast gesneden heeft bij den hevigen schok!

Raffles gaf geen antwoord. Hij liep om den boom heen en bekeek hem met groote aandacht. De keep bevond zich op ongeveer een meter boven den grond en was niet overal even duidelijk zichtbaar.

Toen Raffles maar bleef zwijgen, begon Brand weer:

De ongelukkige moet een verschrikkelijke tuiming hebben gemaakt, toen hij daar in snelle vaart kwam aanrijden, op weg naar zijn huis, naar Courbevoie.

— Naar Courbevoie? herhaalde Raffles, snel het hoofd opheffend. Wel neen, naar Parijs.

Brand keek heel verbaasd op en hernam.

— Hoe heb ik het nu met je? Hij kwam toch van Parijs af? Alle bladen zijn dienaangaande eensluidend in hun verklaring. Hij had een vergadering in Parijs gehad —

— Waar hij niet geweest is! viel Raffles hem in de rede.

— Mijnentwege, hij mag dan niet op de vergadering zijn geweest, maar hij kwam toch van Parijs — hij was op weg naar huis. Dat klopt ook met de verklaringen van de detectives, want de versplinterde wagen is nog een weinig verder gevonden — wel 10 meter verder dan deze boom!

— En toch blijf ik er bij, Brand, dat de Marigny gedood werd op weg van Courbevoie naar Parijs.

— Maar hoe kun je dat met zoo groote zekerheid zeggen? riep Brand uit, hoe langer hoe verbaasder.

— Het is heel eenvoudig. Bekijk de inkeping zelf maar eens. Zij is wel bijna drie centimeter diep aan den kant van Courbevoie, maar daarentegen maar even zichtbaar aan den kant van Parijs.

Dat is heel natuurlijk, als we aannemen, dat de lus van staaldraad met hevige kracht is meegetrokken door een auto, die van Courbevoie kwam, maar het wordt een puzzle, het wordt zelfs iets onmogelijks, als het omgekeerde moet worden aangenomen.

— Maar mijn hemel, Edward, hoe is het dan mogelijk, dat de auto verderop is neergekomen?

— Dat is slechts op één wijze verklaarbaar — tenminste voorloopig. De staaldraad kan wel zoo sterk zijn geweest, dat de auto hem niet kon stukrijden, er met de bumpers tegenaan botste, met geweld werd teruggeslingerd, om dan verbrijzeld te worden tegen een gepasseerden boom.

— Met de bumpers? herhaalde Brand opgewonden. Onmogelijk! Welke auto heeft bumpers ter hoogte van 1 meter boven den grond?

— De staaldraad kan in een flauwe bocht tusschen de beide boomen hebben gehangen.

— Neem je aan, Edward, dat de draad gebroken kan zijn, terwijl toch de auto werd teruggeslingerd?

— Dat kan ik niet aannemen — dat is onmogelijk!

— Welnu, de draad was gebroken!

Het bleef zeker wel een volle minuut stil na deze woorden Raffles tuurde onbewegelijk naar den zwaren boom, terwijl alleen zijn oogleden even knipten en het was duidelijk, dat hij met inspanning van al zijn krachten nadacht.

Eindelijk zei hij heel langzaam:

— Zoo, was de draad gebroken? Ja, dat zou natuurlijk veel wijzigen in mijn opvatting, heel veel. Maar niet alles. Tenzij —

In gedachten verzonken liep hij den weg over, waar toch op dat oogenblik slechts een enkele, kleine auto was gepasseerd, bekeek ook den boom aan den overkant aandachtig en liep toen terug naar den kant van Courbevoie tot aan de plek, waar men de overblijfselen van de auto en, nog tien meter verder 't afschuwelijk verminkte lijk van de Marigny had gevonden.

Alles was nu opgeruimd. De zware boom echter, deerlijk gehavend, waartegen de auto haar leven had beëindigd, stond er nog.

Raffles bekeek ook dezen boom met de grootste zorgvuldigheid, liet zich in de greppel er vlak naast zakken, schoffelde heel voorzichtig wat in den drogen bodem met den punt van zijn schoenen en de verbazing van Brand groeide, want hij kon zich volstrekt niet voorstellen, waartoe al die onderzoekingen dienden.

Maar na eenigen tijd scheen Raffles tevreden te zijn, want hij kwam weer uit den drogen greppel, haalde de schouders op en zei luchtig:

— Nu, hier schijnt niet zooveel meer te ontdekken te zijn. Wij moesten maar eens naar Parijs terugkeeren en de andere zaken maar eens bekijken.

Brand zei niets. Hij keek aandachtig naar het gezicht van Raffles. Het was, zooals gezegd, voortreffelijk gegrimeerd en toch meende de jongeman er iets op te lezen, dat zijn verwondering nog deed toenemen. Het was, alsof Raffles, de koele, ijzersterke man, wien niets kon verbazen, opgewonden scheen te zijn.

Maar wat kon hij toch wel hebben ontdekt? Wat verwachtte, wat geloofde hij?

Maar reeds duwde Raffles hem naar de auto, die op dezelfde plek was blijven wachten. Zij stapten in en tijdens den terugrit sprak Raffles vrij veel, maar met geen woord over den moord de Marigny. Dien roerde hij pas weer aan, toen de auto stilstond voor het opgegeven adres — een der bureau van politie, waar de stokken van overtuiging en het lijk bewaard werden. Het laatste in het sombere, kille lijkenhuisje. Overmorgen zou de begrafenis plaats vinden.

— Wil jij met mij medegaan, Brand, of liever wachten, vroeg Raffles, met de hand reeds aan den kruk van het portier.

— Als je geen last van me hebt, dan zou ik je heel graag willen vergezellen, antwoordde de jongeman. Ik krijg den indruk, dat je op een spoor bent, dat —

— Ik zou je raden, dien indruk maar dadelijk uit te wisschen. Van het volgen van een spoor is geen sprake. Werkelijk niet. Ik heb nog slechts een paar belangwekkende ontdekkingen gedaan, dat is alles. James, wij zullen zeker niet langer dan een half uur wegblijven, denk ik. Er kan niets gebeuren, dunkt mij, — maar kijk toch goed uit.

De twee vrienden stapten uit, en een oogenblikje daarna deed de introductie van den Hoofdcommissaris wonderen, want men bracht hen onmiddellijk naar een zeer ruim vertrek, met tallooze genummerde kasten langs den muur en bestemd om er de ontelbare stukken van overtuiging te bewaren, tot tijd en wijle die noodig zullen zijn om een of anderen misdadiger zoodanig van zijn schuld te overtuigen, dat gevangenis of valbijl onvermijdelijk zijn deel zullen worden.

Langs de wanden liepen, afgezien nog van de gesloten kasten, rijen breede planken, volgestapeld met ontelbare voorwerpen van allerlei aard, en ieder voorzien van een kleinen label, waarop de noodige aanduidingen waren geschreven.

Een der drie agenten, die de wacht hielden, kwam op een wenk van den brigadier, die Raffles en Brand

had binnengelaten, aanstonds toelopen, klom na een kort bevel op een ladder en kwam daarna aandrigen met een lang eind staaldraad en voorts met voorwerpen, die aan den ongelukkigen de Marigny hadden toebehoord, en welke de moordenaar de moeite van het stelen blijkbaar niet had waard gevonden, zooals een sigarettenkoker, een sigaren-aansteker, een zegelring en nog enkelè andere voorwerpen.

— Dit is de staaldraad, mijne heeren, die de schurken gebruikt hebben, legde de brigadier volijverig uit.

Raffles liet de twee stukken van den draad een voor een langzaam door zijn vingers glijden. Hij was vervaardigd van gevlochten staaldraad en bijna zoo dik als een pink. Een der stukken eindigde in een zoogenaamden pardoën, een lus van ijzer, waaromheen de draad stevig gevlochten en bevestigd was. Men had dus blijkbaar gebruik gemaakt van een gewonen scheepskabel, sterk genoeg, om er een schip van een paar honderd ton aan te meren.

Brand keek meer naar het gelaat van Raffles, dan naar den draad, want dat gezicht was een raadsel voor hem. Hij zag, hoe zich een schier onmerkbare, maar voor hem toch duidelijke glimlach om de lippen begon af te teekenen. Hoe er een merkwaardige glans kwam in de staalgrijze oogen.

— Een buitengewoon stevige staalkabel! was alles, wat Raffles tenslotte zeide, terwijl hij de beide einden weder op de lange tafel wierp, die midden in 't helder verlichte vertrek stond. En wat hebben wij hier? Nu, dat heeft niet veel om het lijf, zou ik zeggen. Alles, wat een man van eenige beschaving — laten wij liever zeggen van een zekeren stand — bij zich pleegt te dragen. Ha, een zegelring! Een zeer fraai voorwerp, dat moet ik zeggen. Zuiver goud en met diamanten versierd. Nu, die zal wel een acht-duizend francs gekost hebben, vermoed ik, goud-francs bedoel ik natuurlijk. Als ik den dief was geweest — ik geloof niet, dat ik dat kostbare voorwerp zou hebben achtergelaten.

— Wij nemen aan, mijnheer Tucker, dat de moordenaar den ring niet heeft kunnen lostrekken van den vinger van den doode.

— Zoo? Maar de politie heeft hem dan toch wel kunnen losmaken.

— Dat is zoo, maar pas na de lijkverstijving!

— O, maakt dat verschil? Dat wist ik niet — maar ik ben hier om te leeren!

— Het is ook mogelijk, hernam de brigadier, dat de schurken geen tijd hebben gevonden om ook dien ring te stelen, wellicht onraad gehoord hebben op den weg en aan den haal zijn gegaan.

— Natuurlijk, natuurlijk! zeide Raffles. Dat is heel wel mogelijk. Een zeldzaam fraaie ring — en

prachtig gegraveerd. Nu de auto nog even en de doode, als het niet te veel moeite is.

— Volstrekt niet, mijnheer! Wij achten het een voorrecht, een Engelsch criminalist van uw kundigheden van alles op de hoogte te stellen, zeide de brigadier haastig. Willen de heeren mij dan even volgen? Dubois, berg den boel maar weer op.

En terwijl een der agenten „den boel”, die misschien twee mannen op de wipplank van de guillotine konden brengen, weder in de doozen ging bergen, opende de brigadier de deur weder en voerde Raffles en Brand naar de binnenplaats van het bureau van politie, waar het oog dadelijk viel op het wrak van wat waarschijnlijk een zeer fraaie, kostbare auto was geweest.

De wielen zaten allen nog op hun plaats, slechts één band was gesprongen, maar het achtergedeelte van den wagen was volkomen vernield. De kap was zwaar beschadigd, evenals de kofferdrager. De achterbank was als het ware tegen de voorbank aan geperst, de vloer was opengereten en daardoorheen zag men de verwrongen deelen van de transmissie, den gangwisselbak en de achteras.

Raffles besteedde veel minder tijd aan de auto, dan Brand verwacht zou hebben, en zeide reeds na een minuut of vijf kortaf:

— Nu het lijk van den ongelukkige, als ik u verzoeken mag.

De drie mannen stapten de binnenplaats over, de brigadier opende een matglazen deur, nog een korte gang en dan stonden zij in de doodenkamer, die haar licht ontving door een groote, matglazen lantaarn.

Juist daaronder stond een soort van groote baar en daar lag iets op, met een laken bedekt.

De brigadier vatte het laken bij een punt en zeide, alvorens het terug te slaan:

— Ik hoop, dat de heeren sterke zenuwen hebben. Het is verschrikkelijk om aan te zien.

En dat was ook zoo.

Brand had reeds heel veel dooden gezien, ook als gevolg van een spoorwegongeluk, maar deze man was vreeselijk verminkt en het gelaat was nog slechts herkenbaar door het glanzende zwarte haar van den knevel en het donkere hoofdhaar. De onderkaak was door den schok verbrijzeld en aan de linkerzijde van den slaap puilden een diepe wond.

De krachtige handen waren samengevouwen over de borst en het lijk was nog altijd gekleed.

De doode droeg een bruin, geruit costuum van fijne stof, dat blijkbaar nog niet lang geleden was afgeleverd. Met geweld was zijn binnenzak opengerukt, wat duidelijk te zien was, terwijl drie knopen met ruwe handen door de moordenaars van het vest waren gescheurd, in hun haast zich van het horloge meester te maken — volgens de verslagen in de dagbladen een prachtig gouden remontoir.

Brand wendde zijn gelaat al spoedig, half met afschuw, half met een groot, triest medelijden met dat verminkte, geheel misvormde gezicht af.

Raffles moest wel zeer sterke zenuwen hebben, want hij tuurde onafgebroken in het marmerbleeke gelaat, waarop de wonde zich nog rood afteekende, alsof hij aan den doode het geheim wilde trachten te ontrukken van zijn uiteinde.

Wel een kwartier stond hij zoo. Toen bekeek hij zeer aandachtig de handen, vervolgens de kleederen van den doode, stak, zonder dat zijn vingers beefden, de hand in de zakken, die hij bereiken kon en toen hij zich tenslotte oprichtte, zag Brand een uitdrukking op zijn gelaat, die hem bijna vrees aanjoeg.

Somber en onheilspellend zag het er uit en zijn stem had zelfs een ongewonen klank, toen hij tot den brigadier sprak:

— Wij hebben genoeg gezien, mijnheer, en wij zijn u zeer erkentelijk. Het is reeds tamelijk laat en wij mogen van uw lankmoedigheid niet langer misbruik maken. Kom, Brown, dan gaan wij.

En weinige minuten later stonden de beide vrienden weer op straat, voor de wachtende auto.

Het liep naar den tijd voor de lunch.

— Wat gaan wij nu doen, Edward? vroeg Brand zacht en in de grootste nieuwsgierigheid.

— Plannen maken, Brand.

— Plannen? Waarvoor?

— Voor een bezoek aan Laroche!

— Voor een —

— Zooals ik zeg!

— Maar waarom? Wat wil je van hem? Wat gaat er in je om?

— Ik wil van hem weten, Brand, wat hij eergisterennacht te zoeken had in de villa van de Marigny in Courbevoie, waarvoor die zakdoek moest dienen — en vooral, waarom hij dat nachtelijke bezoek maar niet liever bekend heeft, inplaats van zich een veel zwaardere beschuldiging te laten aanleunen!

Al maken de dieven slechts één pakje „DUBEC” sigaretten buit, dan zijn zij al tevreden

---

HOOFDSTUK V.

RAFFLES IN GEVAAR.

Brand zag te duidelijk aan het gelaat van Raffles, dat hij meende, wat hij zeide en dat hij iets had ontdekt, wat voor Brand zelf nog volmaakt duister was, dan dat hij eenige tegenwerping zou maken.

Er moest iets in Raffles omgaan, dat van groote beteekenis was voor de ontraadseling van dit geheimzinnige geval, want dat er iets raadselachtigs in was, dat begreep Brand nu wel, ofschoon hij volstrekt niet kon inzien, waar dit ergens school.

Nauwelijks waren zij weder bij de auto, of Raffles zei op half zachten toon:

— Zoo spoedig je maar kunt naar huis, James. Ik geloof, dat er werk aan den winkel is.

Henderson liet zich dit geen tweemaal zeggen en de auto reed door de stad Parijs in een vaart, die menig politie-agent dreigend de wenkbrauwen deed fronsen. Twintig minuten later — er was onderweg geen enkel woord gewisseld — betraden de beide vrienden de eenvoudige slaapkamer in het huis, dat Raffles onder den naam van Hunter bewoonde, en dadelijk zeide Raffles:

— De papieren van Maitre Audinard, Brand!

Jules Audinard was een van de best bekende advocaten te Parijs van dat tijdperk en Brand wist, dat Raffles geloofsbrieven en legitimatiepapieren bezat op naam van dien beroemden pleiter. Terwijl hij zonder iets te vragen, haastig ging zoeken in de verborgen lade van een kast, die de zoo kostbare papieren bevatte, wierp Raffles zijn overkleederen reeds uit, ontdeed zich van pruik en valschen baard, trok het blikken koffertje met vermommingen naar zich toe, nam voor den spiegel plaats, zette daartegen een vrij groot portret van een heer in advocaten-toga en met glanzend zwart haar, en begon ijverig zijn gelaat een algeheele verandering te doen ondergaan.

Brand had de noodige papieren binnen weinige minuten gevonden en volgde nu zwijgend de verichtingen van Raffles. Nooit zou hij het moede worden, toe te zien bij die bijna bovennatuurlijke handgrepen, waardoor Raffles tot onherkenbaar wordens toe zich wist te veranderen. Het was, alsof onder zijn snelle, wrijvende vingers de wangen gevulder werden, de kin zich rondde, de wenkbrauwen een weinig zakten, ja, zelfs de oogen van kleur veranderden.

De neusvleugels werden breeder en onder den neus groeide een koket, gitzwart snorretje, de gelaatskleur werd geelachtig bruin, zooals men die wel bij leverlijders vindt, een hoornen bril werd op den neus geplaat, het haar werd snel en af-

doende aan de slapen wat bijgekleurd, en daar stond, na verloop van nauwelijks een half uur, Maitre Jules Audinard in levenden lijve, zenuwachtig met de oogleden knipperend, zooals de beroemde advocaat dat gewend was.

— Geloof je, dat ze mij onder dit uiterlijk bij Laroche zullen toelaten?

— Daaraan twijfel ik geen oogenblik — maar heeft hij Audinard als advocaat uitgekozen?

— Dat was tot dusverre zijn gewoonte, antwoordde Raffles bedaard. Ik kan het er dus wel op wagen.

— En als de echte Audinard er juist geweest is?

— Dan keert hij terug, omdat hij iets vergeten is.

— En als hij komt, Edward, terwijl jij in 't cachot met Laroche praat?

— Wel, dan zou een van ons beiden zeker een leelijke pijp rooken. Maar zoover zullen wij maar niet vooruit denken. Ik hoop, dat de Voorzienigheid een weinig op onze hand zal zijn.

— Zal ik je vergezellen?

— Ik geloof, dat dit thans nutteloos en zelfs gevaarlijk zou zijn. Je weet, dat alleen de advocaat bij den beklagde wordt toegelaten.

— Zul je voorzichtig zijn?

— Ik ben steeds voorzichtig, Brand. Alleen tegen het Noodlot vechten wij, menschen, vruchteloos. Wacht hier maar, tot ik terugkom — ik hoop, dat het niet al te lang zal duren. Mij dunkt, dat wij hier maar moesten eten, want het is best mogelijk, dat wij nog vanavond aan den slag zullen moeten gaan.

Brand had gaarne willen vragen, wat er dan eigenlijk geschieden moest, maar hij zag wel, dat Raffles reeds naar zijn jas en hoed greep en hij bedwong dus zijn nieuwsgierigheid.

Een handdruk, een hoofdknik naar Henderson en Raffles verliet vlug het huis weer, thans door de achterzijde, door den woesten, slecht onderhouden tuin.

Hij vermeed thans de druke boulevards en riep zoo spoedig hij maar kon een taxi aan, die hem binnen een half uur tijds naar het Huis van Bewaring bracht, waarheen Laroche en Mirandez inmiddels waren overgebracht.

Het uiterlijk van Raffles, zijn uitmuntend Fransch deden dadelijk wonderen en niemand dacht er zelfs aan, hem naar welk papier ook te vragen.

Men scheen hem zelfs al min of meer te verwachten en het was duidelijk, dat de jonge schavuit, die zijn leven aan Raffles dankte, ook ditmaal

den befaamden advocaat als verdediger had gekozen.

Alle deuren openden zich dus dadelijk voor hem, nadat de voorgeschreven formaliteiten waren vervuld, zooals het plaatsnemen van zijn handteekening in het daartoe bestemde register en binnen weinige minuten stond Raffles in de cel van den verdachte en viel de zware, stalen deur achter hem dicht.

Laroche was dadelijk van zijn bank opgesprongen en riep verheugd en blijkbaar ook verrast uit:

— Dat is veel vroeger, dan ik had durven hopen, Maitre. Ik meende ook gehoord te hebben, dat u niet in de stad was.

— Zooeven teruggekeerd, Laroché. En nu eens vlug ter zake! Voor welk geval moet ik je eigenlijk verdedigen, ditmaal?

— Weet u dat niet? vroeg de schelm heel verbaasd. Wat drommel, ze zeggen, dat ik en Mirandez den ouden de Marigny om hals hebben gebracht en hem hebben beroofd.

Raffles keek Laroché strak aan. Als hij soms nog even getwijfeld mocht hebben, wat niet het geval was, dan leerde zijn gelaatskennis hem nu wel, dat Laroché en Mirandez althans aan dit misdrijf onschuldig waren.

— Hoe zit het, Laroché, zeggen ze dat ten onrechte? vroeg hij na eenigen tijd.

— Wij hebben er part noch deel aan, op mijn woord, Maitre.

— Ik wil je gelooven, Laroché, maar daartoe is het noodzakelijk, dat je mij volkomen vertrouwt! Je was dien nacht in de onmiddellijke nabijheid, je had een wond, je hebt die met een zakdoek van de Marigny verbonden. Ik heb dien zakdoek gezien. Hij was nog volstrekt niet gebruikt — hier en daar was de vouw zelfs nog zichtbaar. Hoe kwam je aan dien doek, Laroché?

Inplaats van te antwoorden, begon Laroché heftig te sidderen. Hij werd doodsbleek onder den blik van den gewaanden advocaat, die hem strak bleef aanzien.

— Je wilt het mij niet zeggen? Nu, dan zal ik maar voor je antwoorden! Je het dien zakdoek weggenomen uit de linnenkast op de slaapkamer van Marigny, die je met heel andere doeleinden doorzocht.

Laroché week een stap achteruit, groenbleek en staarde den bezoeker aan, alsof hij een geest zag. Toen stotterde hij, nauwelijks hoorbaar:

— Hoe kunt u dat weten? Ik bedoel — waarom denkt u dat?

— Tracht het toch niet te ontkennen, Laroché! Ik weet het niet — maar het moet zoo zijn, omdat een andere verklaring ondenkbaar is! Je had dien zakdoek ergens weggenomen en dat kon nergens anders zijn dan in het huis van de Marigny, en

dan natuurlijk in den avond van den moord. Je hebt dus iets zeer ernstigs te verbergen, Laroché!

— Waarom denkt u dat? vroeg de jonge apache nauwelijks hoorbaar.

— Omdat het anders volstrekt onverklaarbaar is, dat je niet voor een kleiner misdrijf zou uitkomen, indien je daardoor kon voorkomen, dat je van een grooter beticht werd. Je hebt daar ingebroken, met je vriend Mirandez, dat geef je toe, nietwaar?

— Het is zoo! stamelde Laroché.

— Heeft iemand jullie verrast?

Laroché scheen een zwaren strijd met zichzelf te voeren en antwoordde toen op heeschen toon:

— Het helpt toch niets — dezer dagen komt het uit — ze zullen hem vinden — het is lood om oud ijzer.

— Wien zullen ze vinden?

— Den huisknecht, Bonard!

— Waar is die dan nu?

— Hij ligt in de greppel achter in den grooten tuin — onder een hoop bladeren.

— Heb je hem — vermoord?

— Neen, dat heb ik niet! fluisterde Laroché hartstochtelijk. Het was zijn eigen schuld. Hij verraste ons juist, toen we weer uit de slaapkamer wilden gaan, en inplaats van te schreeuwen, liep de ezels recht op ons toe, terwijl hij zijn knipmes uit zijn zak haalde, en toen stak hij naar mij. Ik lichtte hem beentje, en hij viel — in zijn eigen mes! Zoo is het gegaan, dat zweer ik u! Ik greep nog naar hem, om den val te stuiten en haalde mijn pols open aan het scherpe lemmer. Ik wilde aan den haal gaan, maar Mirandez greep me vast en zei, dat we het lijk ergens moesten verbergen, anders waren we er gloeiend bij. We hebben het toen opgenomen, hij bloedde maar weinig. Het mes stak diep in zijn lichaam. Toen hebben we hem door den tuin gedragen, in den greppel gegooid en met bladeren bedekt. Het was zijn eigen verkiezing — dat zeg ik maar! Ik heb 't niet gewild, dat zweer ik.

— Hoe laat gebeurde dat? vroeg Raffles, die in de grootste spanning had toegelust naar dit zelfs voor hem geheel onverwachte verhaal.

— Zoowat om kwart voor elf in den avond. Wij wisten, dat zij daar altijd heel vroeg naar bed gaan, zoolang zij buiten wonen.

— Daarom dus hebben jullie gezwegen, uit vrees?

— Nergens anders om. U moet me gelooven, Maitre, zoo is het gegaan! Ik zag, hoe ik bloedde en toen griste ik een zakdoek uit de kast, die ik juist doorzocht had en bond die om de wonde.

— Hadden jullie toen al iets geroofd?

— Voor geen centime?! Daar hadden we geen tijd voor gehad. Die Bonard moet iets hebben gehoord of gezien, misschien kwam hij wel toevallig

thuis van een uitgaansavond. Hij droeg een lichte overjas en een bolhoedje.

— Ik verbaasde mij er al over, dat zijn verdwijning niet gemerkt is, hernam Raffles, maar dat zou natuurlijk veel verklaren. Misschien verwachtte Mevrouw de Marigny, dat hij nog wel zou komen, of zij dacht, dat hij gedrost was — trouwens had zij wel aan andere dingen te denken. Laroche, ik zou je ernstig aanraden, ruitertlijk voor deze zaak uit te komen, want het lijk zal zelf dezer dagen toch gevonden worden.

De jongeman slaakte een diepe zucht en zei toen:

— Misschien is dat ook maar het beste! In elk geval doodde hij zich met zijn eigen mes en ik kon er niets aan doen.

Op dit oogenblik werden er buiten op de gang verwarde en luide stemmen gehoord, een daarvan klonk boven de andere uit en het was die stem, die het gelaat van Raffles eensklaps hard deed worden en hem een snellen blik door het getraliede venster in de stalen deur deed werpen.

Hij drukte tegen de deur, trachtte er toen aan te trekken — en dat alles in de wetenschap, dat de deur zoeven door den cipier was afgesloten.

Laroche sloeg hem vol verbazing gade, niets begrijpend van die plotselinge verandering op het gelaat van zijn advocaat.

Maar toen verscheen er eensklaps weer een glimlach op het gezicht van zijn raadsman, die rustig een paar passen achteruit trad en toen zoo ging staan, dat hij met zijn rug naar de deur was gewend.

De verwarde stemmen kwamen intusschen snel nader en het volgende oogenblik vertoonde zich een opgewonden gelaat voor het getraliede venstertje. Het was een gelaat, dat tot in de minste onderdeelen geelk op dat van den advocaat, die zich daarbinnen in de cel bevond.

Het was het gelaat van advocaat Jules Audinard.

— Wel, wat duivel moet dat beteekenen? schreeuwde de rechtsgeleerde opgewonden. Cipier, doe onmiddellijk de deur open.

Dat was nu ongeveer het onverstandigste, wat hij had kunnen bevelen, gelijk hem maar al te spoedig zou blijken.

Want nauwelijks was de sleutel in het slot rondgedraaid en de deur op een handbreedte geopend, of Raffles, die daarop niet had durven hopen, draaide zich bliksemsnel, rukte de deur uit de hand van den verblufften cipier en stond het volgende oogenblik in de gang, temidden van een viertal andere gevangenisbewaarders, die zoozeer verrast waren door het zien van die dubbelgangers, dat zij een paar kostbare seconden verloren.

Raffles maakte zich die ten nutte, sloeg den hoofdciplier met een welgemikten kaakslag tegen

den grond, deed een tweede over zijn been struikelen, voor de man zelfs naar zijn revolver had kunnen grijpen en was de gang al uit, voor er aan een achtervolging werd gedacht.

Wel klonken er voetstappen achter hem en hij stond reeds stil en wilde zijn achtervolger neerslaan, toen hij een stem hoorde, die hijgend fluisterde:

— Ik ben 't! Ik heb de gelegenheid aangegrepen!

Het was Laroche. De schelm had gebruik gemaakt van de algemeene verwarring, waarvan hij de oorzaak volstrekt niet begreep en van dat oogenblik af zou hij Raffles volgen als een schaduw, eerst nog twee gangen door, dan een ijzeren trap op, weer door een gewitte gang, smal en spaarzaam verlicht, weer een trap af, dwars over een binnenplaats, een geweldige sprong als van een tijger tegen een muur van twee-en-een-halven meter hoogte op, daar overheen, een steeg door, de straat, en dan een huis binnen, hij wist volstrekt niet welk, maar dat deerde hem niet — zijn instinct gebod hem, blindelings dien wonderlijken man te volgen, die zich had uitgegeven als zijn advocaat, om een reden, die hem nog volkomen duister was, maar die hij spoedig hoopte te doorgronden.

Het huis in kwestie bleek een banketbakkerij te zijn en de twee mannen gingen er als een stormwind doorheen van voor tot achter, kwamen alweder op een ruime binnenplaats, nagestaard door een dozijn stom verbaasde bakkersknechts en winkelmeisjes en toen zij weer op straat stonden, konden zij zich veilig weten, want er kwam juist een taxi aanrijden en Raffles, even kalm, alsof hij zoo juist zijn eigen huis had verlaten, riep den chauffeur aan, deed Laroche instappen en gelastte den man achter het stuurwiel, naar het begin van de straat te rijden in de wijk de Vaugirard, wierp zich toen met een zucht van verlichting achter in de kussens en zeide met een glimlach:

— Mijn waarde Laroche — dat was op 't kantje af. Ik maak je mijn compliment over je goede beenen en over je slagvaardigheid! Je hebt inderdaad de gelegenheid bij de haren gegrepen.

— Alleen zou ik het nooit gekund hebben! U is een wonder! riep Laroche uit, nog hijgend. Maar nu zou ik toch wel eens graag willen weten, met wien ik het genoeg heb.

— Mr. Hunter, zeide Raffles lakoniek.

Laroche fronste even zijn ruige wenkbrauwen en gromde:

— Komaan, geen grapjes. Op den man, die mij het leven redde, lijkt u volstrekt niet. Die was rosbond, op het roode af.

— O, dat kan ik ook zijn, als ik dat verkies, zei Raffles luchtig. Die knevel b.v., een korte ruk, en het mannelijk versiersel was van zijn bovenlip ver-

dwenen.

Laroche gaf een schreeuw van verbazing, werd beurtelings bleek en rood en hakte:

— Bij mijn ziel, dat heb ik nog nooit beleefd. Nu nog eens — wie bent U?

— Wil je dan niet dat ik Hunter ben? Nu, laten wij dan zeggen — dat ik John Raffles ben.

Laroche liet een soort van gekreun hooren, kromp in elkaar, keek toen met een schuwen blik naar Raffles op, en zei op gedempten toon:

— Dan is U mijn doodsvijand.

— Heb ik dat getoond, Laroche?

— Het is waar — U heeft mij het leven gered, maar toen wist U nog niet wie ik was.

— Ik zou je toch wel zijn nagesprongen.

— Maar U voert strijd tegen —

— Tegen het geboefte, voltooide Raffles glimlachend den zin. Dat is ongetwijfeld zoo — maar ditmaal liet ik mij werkelijk leiden door mijn belangstelling voor je — trouwens — heb ik mij gedragen als een vijand?

De donkere oogen van Laroche begonnen eensklaps te schitteren, hij greep met een snel, harts-tochtelijk gebaar de hand van Raffles:

— Dat is waar, hoe kon ik dat vergeten. U had ons bij Commissaris Renard allemaal kunnen bekladden en verraden — en U heeft gedaan alsof U van niets wist! Maar voor den duivel — wat beteekent dit dan allemaal. Waarom speelde U die comedie? Waarom heeft U zich vermomd als mijn advocaat?

— Om van je te verneemen wat ik weten wilde, Laroche! Zie je, ik stel heel veel belang in den moord op de Marigny. Ik heb eenige ontdekkingen

gedaan die mij een zeer bijzonderen kijk geven op dat geval. Om de zaak op te helderen, moest ik eerst heel zeker weten, dat jij en Mirandez den bankier niet gedood hadden — en nu heb ik die zekerheid!

Er verscheen een sluwe uitdrukking op het gelaat van Laroche en toen zeide hij grinnikend:

— De kranten maken er ook maar wat van! U moet weten, dat Mirandez en ik hem om tien uur nog gezien hebben — levend en wel!

Raffles wendde haastig zijn doordringende blikken op het bleeke, nog bezweette gelaat van den jongen boef en vroeg:

— Wie, de Marigny?

— Zeker! Wij stonden toen al op den loer in de buurt van de villa, en een heer zat in zijn auto, die stilstond op zij van den weg. Hij keek van tijd tot tijd op zijn horloge en het leek wel, of hij op iets of iemand wachtte en toen hij om ongeveer 10 uur wegreed, wisten wij, dat de lucht zuiver was.

— Zat hij alleen in zijn auto?

— Ja, heelemaal alleen.

— Ben je daar volmaakt zeker van?

— O ja, absoluut zeker.

— Was het druk op die plek?

— Neen, er kwam geen kip voorbij.

— Kreeg je den indruk, dat hij liever niet gezien wilde worden?

— Dat zou ik denken. Hij had zijn lichten tenminste gedoofd. Waar waarom vraagt u me dat allemaal?

— Omdat ik er zulk een groot, zulk een bijzonder groot belang in stel, mijn waarde Laroche.

DUBEC-RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VI.

DE MAN ONDER DE LAMP.

Zoodra de auto stilstond, opende Raffles het portier en zeide hoffelijk:

— Mijnheer Laroche, hier scheiden zich onze wegen. Je zult zoo goed zijn om uit te stappen en beenen te maken. Je hebt door mij je vrijheid herkrijgen — ik wensch je toe, dat je ze lang zult behouden, maar ik waag het, daaraan te twijfelen.

Eenigszins verbluft keek Laroche Raffles aan, maar hij gehoorzaamde toch onmiddellijk en niet zoodra stond hij op straat, of Raffles trok het portier weer dicht, wuifde hem vriendelijk toe en tikte tegen de voorruit.

De chauffeur reed verder, de geheele straat uit en daar pas dankte Raffles den man af en zond hem weg.

Hij wachtte nog even, tot de auto uit het gezicht was verdwenen en sloeg toen den weg naar zijn huis in, in diepe gedachten verzonken; wat hem niet belette, om goed acht te slaan op zijn omgeving.

In zichzelf moest hij nog lachen om de zonderlinge ontmoeting met den echten Audinard. Brand was wel wat verrast, toen hij Raffles zoo spoedig terug zag, maar bepaald verschrikt, toen hij den knevel miste.

— Waar is je snor? vroeg hij ontdaan.

— Veilig in mijn jaszak! Maak je niet ongerust, alles is prachtig gegaan — op een kleine onregelmatigheid na, die echter gelukkig geen onaangename gevolgen heeft gehad.

En in weinige woorden vertelde Raffles, wat er in het Huis van Bewaring geschied was en hoe hij zijn vrijheid alleen maar te danken had aan de overhaasting van den echten Audinard, die maar al te spoedig de deur open liet maken.

Brand was onder het verhaal bleek geworden en zeide, toen Raffles zweeg, hoofdschuddend:

— Ik geloof, dat het hoog tijd wordt, Edward, dat we naar Londen terugkeeren.

— Geloof je, dat het daar zooveel veiliger is voor iemand als ik? vroeg Raffles sarcastisch. Ik ga hier niet heen, vóór deze kostelijke, zeldzame zaak haar beslag heeft gekregen.

— Maar dat heeft ze! riep Brand op een toon van wanhoop.

— Voor mij niet! Voor mij begint ze nu pas. En vertel mij nu eens, Brand, of je gedaan hebt, wat ik je verzocht voor ik heenging, en inlichtingen hebt ingewonnen omtrent wijlen de Marigny.

— Zeker heb ik dat gedaan, maar ik geloof niet, dat ik veel merkwaardigs heb gevonden.

— Alle inlichtingen kunnen van nut zijn. Had de Marigny vijanden?

— Nu, dat is duidelijk! Hij was een meedoogenloos speculant en moet heel wat slachtoffers hebben gemaakt. En die lieden zullen hem wel allesbehalve vriendelijk gezind zijn geweest.

— Maar had hij misschien een bijzonderen vijand, die hem zeer haatte?

— Het is bekend, dat zijn vrouw een vriend had —

— Zoo? De naam van dien man?

— Raoul Huguet.

— Heb je zijn adres?

— Hier, ik heb het opgeschreven. Rue Caumartin 19. Hij is jonggezel en rijk, lid van de jockey-club, gezien bij de dames, renstal-bezitter, reserve-officier.

— Mijn hulde voor je ijver.

Raffles trommelde even met zijn vingers op tafel, greep toen eensklaps de telefoon, sprak eenigen tijd in het Fransch en toen hij het toestel weer weglegde, had zijn gelaat een vreemde uitdrukking.

Raoul Huguet is in twee dagen niet thuis geweest! zeide hij langzaam. Er ligt een briefje van Mevrouw de Marigny op zijn tafel, dat reeds voor eergisteren gepost moet zijn. Ik gaf er heel wat voor, als ik dat briefje eens kon lezen.

Brand sprong van zijn stoel op en riep luid, terwijl zijn oogen fonkelden:

— Dus je denkt, dat Huguet de dader is?

Raffles gaf geen antwoord. Hij zag Brand aan met een vreemde uitdrukking op het gelaat. Pas na eenige oogenblikken zei hij langzaam:

— Huguet de dader? Neen, dat geloof ik haast niet.

— Maar hij schijnt dan toch gevlucht te zijn. De justitie moet dat spoor maar dadelijk volgen.

Nog altijd bleef die vreemde uitdrukking op het gelaat van Raffles, toen hij antwoordde:

— Ik betwijfel, of zij dat spoor wel zou vinden, Brand! Maar laten wij nog even voortgaan — ik ben nog niet gereed met mijn ondervraging. Hoe stonden de zaken van de Marigny, toen hij dit leven verliet?

— Verre van schitetrend! Mijn onderzoek heeft aan het licht gebracht, dat die vergadering te Parijs juist belegd was om hem in de gelegenheid te stellen, ophelderingen te geven aangaande zekere handelingen, die hij verricht moet hebben als gedelegeerde van een verdachte vennootschap. Handelingen, waartoe hij geen recht had en die hem heel wat moeten hebben opgeleverd. Het blijkt nu, dat

hij zich aan die ophelderingen heeft willen onttrekken, want het staat vast, dat hij niet te Parijs is geweest — althans niet ter vergadering is gekomen.

Raffles wilde iets zeggen, toen de deur geopend werd en Henderson zijn goedig gezicht naar binnen stak. Hij had een avondblad in de hand en reikte dit aan Raffles toe met de woorden:

— Ik heb de laatste avondbladen trachten te krijgen, Mylord. Hier heeft u „Le Soir”.

— Het is goed, ik dank je, Henderson.

Raffles sloeg het blad haastig open, zocht even, las met groote aandacht een kort bericht, broemde iets voor zich heen, wierp de krant neer, zocht in den telefoongids en hield een kort oogenblik later het toestel weder in de hand.

Sprekend met een licht Engelsch accent, zeide hij in het Fransch:

— Mijnheer de Hoofdcommissaris, u spreekt met Professor Tucker, die zooveel aan uw tegemoetkomende houding te danken heeft. Ik lees daar in „Le Soir”, dat de begrafenis van het stoffelijk overschot van de Marigny reeds morgenochtend zal plaats hebben, in tegenstelling met wat vroeger besloten is. Behelst dat bericht waarheid? Ja? Dan verzoek ik u met den meesten nadruk, die begrafenis minstens tot laat in den middag op te schorten en nog liever tot den volgenden dag. Ik geloof iets te hebben ontdekt, waardoor dat uitstel ook in uw oogen volkomen gerechvaardigd zal blijken te zijn. Natuurlijk, ik zal u heel graag komen bezoeken, als gij dat wenscht — maar nogmaals — berg het lijk niet onder den grond, voor er nog minstens 24 uren verlopen zijn. Ik sta er met mijn naam borg voor, dat gij daar geen berouw van zult hebben. Dank u — ik ben overtuigd van uw goede meening te mijnen opzichte.

Langzaam legde Raffles het toestel weder op den haak, maar Brand riep vol verbazing uit:

— Wil je de begrafenis laten uitstellen? Waarom in 's hemelsnaam?

— Daar heb ik gegronde redenen voor, Brand! zeide Raffles op ernstigen toon. Ik kan je nu nog onmogelijk alles zeggen, want er ontbreken nog enkele schakels aan den keten en ik zou niet graag willen, naderhand door jou te worden uitgemaakt voor een Sherlock Holmes, die de spanning wel wat al te lang laat voortduren! En evenmin sta ik gaarne te boek als een betweter, die zich naderhand blijkt te hebben vergist. Wij zullen thans den inwendigen mensch maar eens versterken, want ik geloof, dat er vanavond nog wel een en ander te doen is.

Henderson kreeg dadelijk zijn instructies en een oogenblikje later was hij al in het kleine keukentje, dat hij met zijn machtig lichaam bijna geheel

vulde, bezig, om van de levensmiddelen, die er in huis waren, een maaltijd te bereiden, die misschien niet de goedkeuring zou wegdragen van een beroemden hotelkok, maar die het voordeel had, dat hij voedzaam was en snel genuttigd kon worden.

Ook onder dezen maaltijd werd niet veel gesproken. Brand bemerkte wel, dat Raffles al zijn aandacht concentreerde op den moord bij Courbevoie, zonder dat hij evenwel zelf nog kon inzien, wat daar voor merkwaardigs aan kon zijn.

Laroche en Mirandez waren dus onschuldig, tenminste, wanneer de jonge schavuit in de cel niet gelogen had. Goed. Dan waren er dus andere struikroovers, die nog voortvluchtig waren, de politie zou hen zeker vroeg of laat vatten en daarmee zou de zaak, naar het inzicht van Brand, afgehoopen zijn.

Het was echter duidelijk, dat Raffles een geheel ander spoor volgde. Een geheimzinnig, voor Brand nog geheel verborgen spoor, dat naar onverwachte verschieten voerde.

En daar hij wist, dat Raffles ongaarne gestoord werd, wanneer hij ingespannen ergens over nadenkt, daarom verorberde Brand zwijgend de geconserveerde kip en de groenten, de kaas en de wel wat oudbakken beschuit, die Henderson hem had voorgezet.

Er werd ook nog koffie opgediend, die Raffles echter niet aanroerde. Hij zat achterover in zijn stoel geleund en tuurde naar de zoldering, een onaangestoken sigaret in de linkerhand, met de rechtervuist gebald op tafel.

Eensklaps vroeg hij:

— Waar woonde Raoul Huguet ook weer? Zei je niet Rue Caumartin?

— Ja, numero 19.

— Wij zullen er heengaan, zoodra 't donker is.

— Naar de woning van Huguet? riep Brand in de grootste verbazing. Wat moeten wij daar in 's hemelsnaam uitvoeren?

— Eens onder zijn brieven snuffelen!

— Dus het is waar — je koestert verdenking tegen hem?

Raffles haalde wat ongeduldig de schouders op en zei:

— Geen verdenking, hoegenaamd. Wat zou het te beteekenen hebben, dat een man als hij een paar dagen Parijs verliet? We behoeven alleen maar aan te nemen, dat hij genoeg had van Gabrielle de Marigny!

— Maar dat had hij heel zeker niet, dat staat vast! hernam Brand. Er moet zelfs sprake van zijn geweest, een kort oogenblik, dat zij beiden zouden vluchten. En die geruchten dateeren van den allerlaatsten tijd.

— Zoo? Nu, ook dat past in mijn redeneering!

zeide Raffles vergenoegd. En nu zou ik maar niet langer zoo nieuwsgierig vragen, want misschien krijg je de oplossing over een paar uur al te hooren — of te zien!

— Maar men zal ons daar nooit toelaten! Er zal toch wel een bediende in huis zijn?

— Dat is zelfs heel waarschijnlijk en dat hoop ik ook! antwoordde Raffles.

— Steeds maar meer raadselen. Waarom hoop je dat?

— Wel, het bewijst, dat 't huis goed bewaakt is.

— Wie zou er willen binnendringen?

— Ieder, die even nieuwsgierig is als ik, bijvoorbeeld! Die ook wel eens in papieren zouden willen snuffelen.

— En geloof je, dat die bediende ons zoo maar zal toelaten?

— Heel zeker, als ik hem mededeel, waarom ik kom. Overigens, wij zullen ons vermommen als politiebeambten, dat is in dit geval het gemakkelijkst en ook het veiligst. Vlug maar wat. Ik wil je wel zeggen, dat ik popel van ongeduld. Ik gevoel mij werkelijk een beetje als de Londensche detective, dien ik zooeven noemde! En daarenboven, wie weet, hoeveel rijker we vannacht om twaalf uur zijn!

Brand wilde iets zeggen, bedacht zich, trok even met zijn schouders en ging zich toen haastig verkleeden, vast besloten, om de zaken nu maar op hun beloop te laten, nu Raffles blijkbaar niets wilde loslaten.

De geheime kast bevatte een groot aantal uniformen en spoedig hadden de twee mannen er daarvan een aangeschoten; wat Henderson betreft, hij zou ook van de partij moeten zijn en zijn hulp als chauffeur was onontbeerlijk. Mischien zou men zich zeer snel uit de voeten moeten maken, zoo verzekerde Raffles met een glimlach en Brand „vernam de klanken, maar vatte de beteekenis niet”, zooals de Duitsche dichter zegt.

Het kon omstreeks half acht in den avond zijn en het begon reeds te duisteren, toen de beide mannen gereed waren en zeer veel geleken op wat zij moesten voorstellen: een inspecteur van politie in gezelschap van een brigadier van de rijwielbrigade.

Beiden hadden de revolver op zijde, in den lederen holster.

Raffles gaf Henderson op zachten toon zijn instructies, de auto kwam voorrijden, dat wil zeggen op een veiligen afstand van het huis, de twee vrienden verlieten dit aan de achterzijde, door „de wildernis”, zooals Brand den tuin gedoopt had, bereikten zoo goed als ongezien de plek, waar Henderson wachtte en stapten daar in.

De Rue Caumartin is een tamelijk breede, in

een flauwe bocht loopende zijstraat van de groote Boulevard, dicht bij de Madeleine.

Men hoort of ziet er echter niets van de razende drukte, die op nauwelijks vijftig passen afstands voorbij raast en dreunt en stroomt. Integendeel, het is er meestal zeer stil, men vindt er zoo goed als geen winkels en alleen maar deftige heerenhuizen of gemeubelde, zeer dure appartementen, ten gebruike van gepensioneerde generaals en allen, die daarmee gelijk gesteld worden. Ook hebben vele schatrijke Engelschen daar hun huis, dat dikwijls acht, ja zelfs wel tien maanden van het jaar leeg staat.

Raffles liet de auto op den hoek van de Boulevard Hausmann.

Alleen liep hij vlug de straat in, om naar de huisnummers te kijken, toen kwam hij weer terug en zeide op zachten toon tot Brand:

— De nummers beginnen bij de Rue Saint Lazare! Het zal daar niet ver vandaan zijn, denk ik. En wij moeten nu wat voorzichtig zijn!

— Waarom voorzichtig? Waarvoor zouden wij ons moeten in acht nemen?

— O, er kunnen ons gevaren genoeg bedreigen! Henderson, ik zal je moeten verzoeken, een beroep te doen op je bekend geduld, want ik kan volstrekt niet zeggen, wanneer wij zullen terugkomen. Ik raad je aan, maar langzaam op en neer te rijden in de buurt van de Rue St. Lazare. Het kan een half uur duren — maar misschien ook wel vier of vijf uren. Dat is onmogelijk te zeggen.

— Ik zal wachten, Mylord! zeide de reus eenvoudig.

Raffles knikte hem nog eens toe en toen liepen de twee mannen langzaam de Rue Caumartin verder in.

Numero 19 bleek juist op den hoek van den Rue Joubert te zijn. Het was een fraai, groot huis, dat waarschijnlijk bij verdiepingen tegelijk verhuurd werd. Gelijkvloers bevond zich een filiaal van de Credit Lonnais.

Op verscheidene verdiepingen brandde reeds licht in de kamers aan de straat.

Geen enkele voorbijganger liet zich zien.

Het was zeer stil op dat oogenblik van den dag. Verreweg de meeste Parijzenaars dineerden nog op dat oogenblik.

Op den hoek van de Rue St. Lazare bevond zich een nieuw, groot restaurant, waarvan bijna alle tafeltjes bezet waren.

Raffles en Brand keerden langzaam op hun stappen terug en traden de evenzeer korte Rue du Havre in, om daar te beraadslagen.

Het was daar tamelijk donker.

Juist in den scherpen bocht, die dit straatje maakte, was een eenvoudig, klein café.

De gordijnen waren niet voor de ramen neergelaten en men kon bijna het geheele zaaltje overzien.

Er zat een twintigtal personen bij drie of vier aan afzonderlijke tafeltjes te dineeren.

Plotseling voelde Brand zich tot zijn verwondering tamelijk ruw bij den arm grijpen en opzij trekken, buiten den lichtkring, dien het kleine café uitstraalde.

Hij liet zich door Raffles meevoeren tot achter in de vrij diepe koetspoort en vroeg toen pas:

— Mag ik weten, wat deze plotselinge ontvoering beteekent?

— Kijk eens naar binnen, in dat café! Rechts staat een tafeltje, voor twee personen bestemd. Er zit echter slechts een enkele man aan. Bekijk hem eens goed!

Brand was onwillekeurig onder den indruk geraakt van den vreemden klank in de stem van Raffles en keek naar de aangeduide plaats.

Dicht bij den voet van een fraai gebeeldhouwde trap, die naar andere eetzalen op de eerste verdieping voerde, was een klein tafeltje geplaatst.

Daar zat een man te eten. Een kellner had juist een bord soep voor hem neergezet.

Aan de trapleuning, juist boven het tafeltje, was een elektrische luchter bevestigd, die een zacht, egaal licht uitstraalde over den eenzamen, etenden man. De man onder de lamp was krachtig gebouwd met glanzend, donker blond haar, keurig gescheiden in het midden van den schedel en een kortgeknipte, blonde baard. Die hoofdtooi vormde een eigenaardig, sprekend contrast met zijn donkere oogen en zeer lange, boven den neus bijna in elkander overgaande, donkere wenkbrauwen.

Brand keek aandachtig naar den man, die bedaard zijn soep oplepelde en slechts nu en dan het

hoofd ophief om even om zich heen te zien, maar hij wist zeker, dat hij hem nooit te voren onder de oogen had gehad.

Hij hief zijn gelaat vragend op naar dat van Raffles, die een weinig voorover gebogen stond, de kaken vast opeengeklemd, en met die harde, onverbiddelijke uitdrukking in zijn staalgrijze oogen, die Brand had leeren vreezen — niet voor zichzelf, maar voor de vijanden van het oogenblik, die door den grooten avonturier bestreden werden.

Meer dan ooit zag Raffles er uit als een roofdier, als een prachtige tijger, enkele seconden voor hij zich op zijn prooi zal werpen.

Eindelijk schenen zich zijn spieren wat te ontspannen, zijn blikken wendden zich van den man onder de lamp af en zijn stem was een weinigje schor, toen hij aan Brand vroeg:

— Weet je, wie die man is, Brand?

— Neen, Edward!

— Je herkent hem dus niet?

— Ik weet zeker, dat ik hem nooit gezien heb!

— Dat pleit voor hem. Maar denk je dan eens een oogenblik dat blonde haar weg en stel er zwart voor in de plaats. Denk ook dien blonden baard weg en vervang dien door een gladden, vierkanten, koppigen kin en een goed onderhouden, gitzwarte snor. Je zou dan ook de uitstekende jukbeenderen veel beter kunnen onderscheiden, de lange bovenlip —

Brand drukte een hand, die hevig trilde, op den arm van Raffles, als om hem tot zwijgen te noodzaken. Hij bracht zijn gezicht tot vlak bij dat van Raffles en zijn stem was volkomen toonloos, toen hij fluisterde:

— Mijn God — het is — het is —

— Ja, het is Mijnheer Jules de Marigny!

Lister weet, dat hij bijna altijd met een Heer te doen heeft, als hij „DUBEC” cigaretten rookt.

HOOFDSTUK VII.

HET RAADSEL OPGEHELDERD.

Verscheidene minuten lang was Brand niet in staat, om eenig geluid uit te brengen.

Thans had hij het vage, onzekere bewustzijn, reeds gedurende dien geheelen dag te hebben gevoeld, wat er ging komen. En toch had die mededeeling van Raffles hem schier verdoofd.

Hij tuurde maar aanhoudend naar dien zoo rustig etenden man en zelfs, nu hij het bijna zeker wist, twijfelde hij nog steeds of dat werkelijk de bankier kon zijn, die zwaar gebouwde, blonde reus.

Langzaam echter begon een beter doorzicht van de geheele zaak bij hem door te breken en eindelijk vroeg hij heel zacht:

— Als hij het is, als hij nog leeft — wie was dan de vermoorde man uit de auto?

— Raoul Huguët natuurlijk! Zijn gelukkige medeminnaar, de man, dien hij haatte, om zijn rijkdommen, omdat hij hem zijn vrouw ontroofd had. Daarom die onherkenbare verminking, daarom dat heele, sluw opgezette drama van den overval.

— Maar, als je gelijk hebt, wat doet hij dan hier in dat armzalige café? Waarom heeft hij dan niet dadelijk de vlucht genomen?

— Hij wacht een gunstig oogenblik af, om aanstonds naar het huis van zijn slachtoffer te gaan. Het motief zal ik je wel niet behoeven te noemen. Het staat voor mij bijna vast, dat hij den ongelukkige met verdraaide hand een briefje geschreven heeft, wie weet ook wel met zijn gewone hand, teneinde hem in den moordnacht naar een plek te lokken, dicht bij zijn huis, waar hij hem gemakkelijk vanaf een hinderlaag kon neerslaan of met een windpistool door het hoofd kon schieten. In zijn auto heeft hij hem toen verder naar de bewuste plek gevoerd en daar die geheele afgrijselijke comédie op touw gezet. Misschien heeft hij wel gehoopt dat briefje, dat voor hem zeer gevaarlijk kon worden, in de zakken van zijn slachtoffer te vinden, maar ik rekende er half en half op, dat Huguët het zou hebben thuis gelaten. Dat de moordenaar daar nu zit, goed vermoed, is voor mij het bewijs, dat ik goed gezien heb. Hij wil dat briefje tot iederen prijs terug hebben.

— Zou hij dat dan niet vroeger geprobeerd hebben?

— Dat is best mogelijk, maar de bediende van Huguët zal natuurlijk niet hebben toegestaan, dat een vreemde zoo maar in de papieren van zijn meester kwam snuffelen, die voor hem immers nog tot de levenden moet behooren!

— Het is afschuwelijk, het klinkt bijna ongeloo-

felijk! Het is een dierlijke aanslag geweest, monsterachtig wreed!

— Brand, een man in de omstandigheden en met het karakter van de Marigny let daar niet op. Bedenk, dat hij aan den rand van een afgrond stond. Hij bezat nog veel geld, maar had dat op dien bewusten avond stellig moeten afgeven aan de andere bankiers, die te Parijs op dien avond vruchteloos op hem zaten te wachten.

Hij sloeg dus twee vliegen in één klap, door te doen, zooals hij gedaan heeft. Hij kon zich wreken op een doodsvijand en hij redde het overschot van zijn fortuin, als hij het liet voorkomen, alsof hij de vermoorde was. Natuurlijk heeft hij hem dadelijk op een stille plek ontkleed en in zijn eigen kleeren gestoken.

— Maar hoe durft hij hier blijven? Waarom nam hij niet onmiddellijk de vlucht? Waarom reisde hij niet dadelijk naar Amerika?

— Omdat hij eerst heeft willen wachten tot de begrafenis van zijn slachtoffer. Die pas zou hem volkomen gerust stellen. Nu zal het je ook wel duidelijk worden, waarom ik den hoofdcommissaris telefonisch verzocht, die begrafenis nog uit te stellen. En nu genoeg gepraat — over een half uur kan hij gereed zijn en voor dien tijd moeten wij onzen val opstellen. Ga vlug mede!

— En als hij niet komt?

— Hij zal komen! Anders zou zijn aanwezigheid in dat kleine, onsmakelijke café'tje in dit afgelegen straatje volkomen onverklaarbaar zijn.

De beide vrienden verlieten tersluiks de diepe koetspoort, bereikten weer de Rue Caumartin en toen belde Raffles aan het huis no. 19.

De concierge zag wel wat verwonderd op, bij het zien van de beide geuniformde politie-beambten, maar gaf onmiddellijk de verlangde inlichtingen.

Ja, de oude bediende van mijnheer Raoul Huguët bevond zich in de woning. Ook de huishoudster was er. Hij wist zelf niet goed te verklaren, waarom de heer Huguët zonder eenig bericht aan zijn bediende, nu reeds twee dagen niet boven water was gekomen. Zeker, de heeren konden natuurlijk naar boven gaan.

Raffles knikte den man eens toen en zeide met grooten nadruk:

— Luister eens, goede vriend, je zult de politie en de justitie een zeer grooten dienst kunnen bewijzen, door je strikt te houden aan wat ik je nu zal opdragen. Naar alle waarschijnlijkheid zal er, voor er een uur verstreken is, misschien reeds

veel eerder, hier een goed gekleede, zwaar gebouwde heer komen, met glad geborsteld, blond haar en een kort geknipten baard. Welk motief hij ook opgeeft om den bediende van den heer Huguet te spreken, laat hem doorgaan. Mocht hij pogen, ongemerkt voorbij je loge te sluipen, laat hem dan in de overtuiging, dat je hem werkelijk niet hebt gezien. Je kunt op die wijze helpen, een groot misdadiger te ontmaskeren — en de politie zal je daarvoor heel erkentelijk zijn.

De conciërge kreeg een kleur van trotsch en vreugde, dat hij een zoo geduchte macht als de politie van dienst zou kunnen zijn, zette een hooge borst en beloofde, dat het aan hem niet zou liggen, of alles zou terecht komen.

Raffles knikte hem glimlachend toe en toen begonnen de beide vrienden de trap te bestijgen, breed en met een dikken looper belegd, die van de fameljk groote vestibule naar de overige verdiepingen voerde.

Zij behoefden slechts twee trappen te beklimmen. Huguet had zijn prachtige appartementen op de tweede verdieping van het huis.

Op hun bellen aan de portaaldeur werd deze voorzichtig geopend en een wantrouwende stem vroeg:

— Wie is daar? Wat verlangt gij?

— Politie, Madame! antwoordde Raffles, en tegelijk duwde hij de deur verder open en trad binnen met Brand op zijn hielen.

Een klein dametje van een jaar of zestig keek ontdaan tot hen op en vroeg:

— Wat heeft dat te beduiden? Goede hemel — politie? Er is toch niets — met mijnheer Huguet gebeurd?

Raffles sloot de deur achter zich, alvorens hij op zachten, medelijdenden toon zeide:

— Ik vrees integendeel, dat er iets heel ernstigs met hem is geschied. Als gij van uw meester gehouden hebt, dan zult gij nu al uw krachten behoeven, want ik vrees, dat gij hem nooit meer zult terug zien.

Het kleine, oude dametje werd spierwit en hakte, steun zoekend tegen den muur:

— Gij wilt toch niet zeggen — is er een ongeluk met hem gebeurd?

— Hij is dood, Madame, vermoord! antwoordde Raffles zacht.

Met een zwakken kreet, als van een doodelijk gewond vogeltje, gleed het kleine vrouwtje bijna geluidloos langs den muur en viel bewusteloos ter aarde.

Juist, toen Raffles haar heel voorzichtig oplichtte, ging een deur aan het eind van de gang open en ontdaan kwam een bediende toelopen, die een jaar of vijftig konz ijn en die verschrikt vroeg:

— Wat is er? Wat gebeurt er toch? Goede hemel — politie! En de kleine Madame Lefèbre flauw gevallen? Is er — zou mijn voorgevoel mij niet bedrogen hebben — is er iets met mijnheer gebeurd?

— Je meester behoort niet meert tot de levenden, arme man! zeide Brand, bewogen zijn hand op den schouder van den bediende leggend.

De bediende begon te beven en steunde:

— Mijn voorgevoel! Mijn voorgevoel heeft me niet bedrogen! Ik wist, dat zoiets komen zou! Mijn arme, ongelukkige meester! Wat is hem gebeurd, mijnheer? Waar is hij?

— Hij is vermoord, mijn vriend, en zijn moordenaar zal waarschijnlijk binnen een half uur deze woning betreden! zeide Raffles op gedempten toon, terwijl hij den doodelijk ontstelden man met zijn lichten last voorbij ging en de nog altijd bewustelooze oude dame neerlegde op een rustbank in een fraai gemeubeld voorvertrek, waarvan de bediende aanstonds met bevende hand de gordijnen ging dicht trekken.

Hij was blijkbaar geheel versuft door hetgeen hij zoeven had gehoord en kwam weer handenwringend op Raffles toe, terwijl hij zeide:

— Ik begrijp er niets van, mijnheer, niets! Wat zegt gij toch? Mijn meester is gedood en zijn moordenaar zou zich hier wagen? Als dat zoo is, dan — dan zal ik hem met mijn eigen oude handen den strot dichtknijpen.

Het gelaat van den bediende had een woeste uitdrukking aangenomen en hij sidderde over het geheele lichaam.

Maar Raffles zeide, hem bij de schouders vattend:

— Je zult niets van dien aard doen, man. Dat is jouw taak niet. Integendeel, je zult je zoo rustig mogelijk houden, je zult sterk zijn en daardoor alleen kun je helpen, den tragischen dood van je meester te wreken. Gevoel je je in staat te doen, waartoe ik je opdracht geef?

— Ja, mijnheer! antwoordde de man nu op vasten toon. Ge hebt gelijk. Ik was zwak en liet mij door mijn smart meeslepen. Zeg mij maar, wat ik doen moet, en ik zal u gehoorzamen.

— Voorloopig heb je niets anders te doen, dan mij naar de werkkamer van mijnheer Huguet te brengen. Liggen daar brieven?

— Slechts weinige, mijnheer. Ik weet, dat er een bij is van — van —

— Van mevrouw de Marigny? vroeg Raffles op zachten toon.

De bediende knikte zwijgend.

— Kun je je herinneren, of er eergiseeren, misschien een dag eerder, een brief is gekomen, die je meester aanleiding gaf, dienzelfden avond naar Courbevoie te gaan?

De bediende dacht ingespannen na en gaf toen ten antwoord:

— Er is een brief gekomen, mijnheer, dat weet ik en mijnheer zei mij een half uur later ongeveer, dat hij niet tehuis zou dineeren, zooals hij eerst voornemens was geweest, en misschien laat terug kwam.

— Weet je, waar die brief is?

— Neen, mijnheer!

— Is er een geheim vak in de schrijftafel van mijnheer Huguet?

— Dat geloof ik wel, wilt gij mij volgen?

— Aanstands! Maar blijf bij mij, ik zal later je getuigenis noodig hebben.

De twee mannen begaven zich naar een ander vertrek, terwijl Brand zijn zorgen wijdde aan de bewusteloze huishoudster.

Met den bediende naast zich, trad Raffles een fraai gemeubeld, groot werkvertrek binnen. Op de tafel in het midden lagen eenige brieven. Raffles nam er een van op, waarvan het adres geschreven was door een fijne vrouwenhand.

— Geloof je, dat dit de brief is van mevrouw de Marigny?

— Ja, dat is haar schrift, antwoordde de man zacht.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, scheurde Raffles de enveloppe los en las:

„Mijn liefste!

Hij gaat vanavond naar Parijs en keert niet terug voor morgen. Kom!

Je Gabrielle.”

Raffles liet den bediende het briefje zien, legde het weder op tafel en begon heen en weer te loopen. De brief was niet open gemaakt, Huguet had hem dus ook niet gelezen en was naar het huis te Courbevoie gegaan om een andere reden, zeer waarschijnlijk op uitnoodiging van de Marigny, die zich altijd als zijn vriend had voorgedaan en dien hij niet wantrouwde. De Marigny had natuurlijk niet geweten, dat zijn vrouw dadelijk zou schrijven, anders was zijn eigen briefje overbodig geweest. En dat briefje moest hier ergens zijn, anders zou de moordenaar zich zeker niet aan gevaar blootstellen, om het weer in zijn bezit te krijgen.

Hij ging dus, na eenige minuten te hebben nagedacht, op het bureau toe, onderzocht het zeer aandachtig en vond na eenigen tijd inderdaad in een der zijvakken een zeer smalle, geheime bergplaats, die een paar brieven bleek te bevatten. Hij las ze vlug door en er kwam een harde uitdrukking op zijn gelaat, toen hij de laatste tenslotte aan den bediende toestak, die nu halfluid las:

„Beste Huguet!

Het is volstrekt noodzakelijk, dat ik je vanavond om een uur of tien spreek! Het is een zaak van groot gewicht, dus laat mij niet in den steek. Je moet mij helpen in een zaak van eer, waarbij ik je hulp dringend noodig heb en strikt geheim moet blijven. Zeg dus vooral aan niemand iets van mijn verzoek en kom om tien uur bij het oude paviljoen achter in het park. Daar kunnen wij rustig spreken.

Marigny.’

De laatste schakel was gevonden — de keten was gesloten!

De bediende, die nog niets van de zaak begreep, keek Raffles verwezen aan en wilde iets vragen, maar de gewaande inspecteur hief de hand op en zei vlug:

— Neen, je zult alles later wel hooren. Nu moet er gehandeld worden. Hij kan ieder oogenblik komen. Breng de huishoudster naar haar kamer en zeg, dat zij die niet verlaat. Ik verwacht van jou zelf, dat je comédie zult spelen en geen vrees, wraakzucht of onrust zult toonen. Bedenk, dat de man, die hier komt, uiterst wantrouwend zal zijn. Vraag naar zijn verlangen en laat hem binnen. Natuurlijk zal hij een of ander voorwendsel opgeven, of misschien — goede hemel, dat ik daar niet eerder aangedacht heb! Misschien zou hij wel geweld gebruiken, wetende, dat hij alleen met jou te doen heeft. Dat mag in geen geval. Laat hem dus hier binnen, zorg, dat je buiten zijn bereik blijft, houdt hem goed in het oog — de rest is ons werk. Kunnen wij ons hier verbergen?

— O ja, achter de portières voor dien doorgang naar de rookkamer! Zij reiken tot aan den grond, zooals gij ziet.

— Vlug dan — hij kan nu ieder oogenblik hier zijn. Ben je bang?

Nu niet meer, mijnheer!

Een oogenblikje later was het oude dametje naar haar kamer gebracht en nauwelijks was de bediende weer teruggekeerd, of er werd gebeld.

Raffles en Brand slopen onmiddellijk door het groote vertrek op den doorgang toe en vatten post achter de portières.

Deze konden nauwelijks weder stilhangen, of de tusschendeur werd geopend en door een kleine kier zagen zij, hoe de oude bediende, die op zijn hoede scheen te zijn, den blonden reus binnenliet — de man van onder de lamp in het kleine café!

Deze liep dadelijk door tot aan de middentafel, als iemand, die vaak in dit vertrek is geweest en de twee toeschouwers zagen heel goed aan de uitdrukking van zijn gezicht en het valsche licht

in zijn oogen, wat hij van plan was. Zij zagen ook, wat de bediende van zijn plaats onmogelijk kon zien — hoe de bezoeker uit den zak van zijn overjas een korten ploertendooder nam en dien stevig vastgreep.

Maar nog vóór de man een woord had kunnen zeggen, sloeg Raffles de portière terzijde en sprak, zijn revolver tot schieten gereed:

— Geef het maar op, Marigny! Je spel is uit, man! Leg dien knots neer, of bij den hemel, ik haal den trekker over!

De man wankelde, waar hij stond, zoo onverhoeds en overrompelend was de overval geweest. Hij was lijkleek geworden en stotterde iets onverstaanbaars en Raffles was met twee stappen bij hem, drukte hem de revolver tusschen de ribben en gaf zodoende Brand gelegenheid, hem handig de stalen boeien aan te doen.

Met een krankzinnige uitdrukking in de oogen keek de Marigny er op neer. Raffles rukte met een vlugge beweging baard en pruik van zijn hoofd en zei, met onzegbare walging:

— Het spijt me, dat ik je moet aanraken, hondsvot, maar ik denk, dat je zakken wel goed gespekt zullen zijn, want je stond op het punt te vluchten, nietwaar?

Hij stak de hand in den binnenzak van de jas, die de Marigny droeg en haalde er een groote, vol geproppte portefeuille uit, die vlug naar zijn eigen zak verhuisde. De bediende keek verbaasd toe, nog altijd niet volkomen begrijpend, wat er geschied was. Raffles wierp hem een verachtelijken blik toe en terwijl de Marigny, verpletterd door den onverwachten slag, zich zwaar op een stoel liet neervallen, nam hij haastig de compromitteerende brieven bijeen, schreef een kort briefje aan den commissaris van de wijk, deed alles bij elkaar in een enveloppe, adresseerde ze en gaf die aan den bediende met de woorden:

— Breng dit onmiddellijk naar het dichtst bij zijnde posthuis. Het is geen vijf minuten loopen hier vandaan. Ik heb om mannen gevraagd, die hem zullen wegvoeren.

Zeg, men kan deze kamers immers langs den dienstgang ook verlaten?

— Zeker, mijnheer! Die deur daar! antwoordde de bediende en verdween met het briefje.

Zoodra het stil was in huis, hief de Marigny het hoofd op, keek om zich heen, als ontwaakte hij uit een benauwdend droom en liet toen een akelig zenuw-lachje hooren, dat wel een minuut aanhield.

Toen keek hij Raffles met een schichtigen blik aan, als een dier, dat is afgeranseld, en vroeg:

— Dat wordt zeker — de guillotine?

— Ik weet het niet — maar als ik jou was, de Marigny, dan zou ik het bijna hopen! Menschen

als jij, zijn op deze wereld te veel!

En verder werd er geen woord meer gesproken. Raffles luisterde met groote aandacht. Omstreeks tien minuten later klonken er haastige voetstappen op de trap. Hij stond op en gaf Brand een wenk. Beiden traden achter de portière. En toen zij den kruk van de deur zagen bewegen, liepen zij vlug en onhoorbaar door het donkere zijvertrek, openden zonder leven te maken een deur, bereikten een achtergang, daalden de diensttrap af en stonden een oogenblikje later weer op straat.

— En nu mag je mij een domoor vinden, Edward — maar nu zou ik toch graag eens van je willen weten, hoe je voor het eerst op het denkbeeld kwam, dat de Marigny die afschuwelijke comédie op touw heeft gezet en zichzelf voor den vermoorden man uitgaf! zeide Brand, zoodra de beide mannen weder veilig in het kleine huis achter „de wildernis” waren teruggekeerd.

— Ik geloof, dat mijn wantrouwen voor 't eerst werd gewekt, toen ik vernam van den slechten staat van de Marigny's financiën! Dat zou natuurlijk lang niet voldoende zijn geweest — daartoe was nog heel wat meer noodig. Ik vond het echter dadelijk vreemd, dat de auto blijkbaar van Courbevoie was afgekomen, alvorens de noodlottige botsing plaats had. De Marigny was blijkbaar niet naar Parijs geweest, hij had dus geweigerd uitleggingen te geven aan de geldmannen, die hem het vuur na aan de schenen wilden leggen, en dat natuurlijk met het doel, het geld voor zichzelf te behouden. Nu trof het mij onmiddellijk, dat gewone struikroovers toch zeker niet om elf uur in den avond zulk een aanslag zouden beramen. Zij liepen immers gevaar, dat een automobilist met geen twee francs op zak tegen hun draad zou aanbotsen. Maar ook dat zou nog niet voldoende zijn geweest.

— Wat ontdekte je nog meer?

— De manier, waarop de auto verbrijzeld werd, Brand. Je merkte natuurlijk evengoed als ik op, dat het achterste gedeelte vernield was — niet het voorste, zooals men toch zou hebben verwacht. Dat kwam, omdat de staaldraad wat al te sterk was geweest, niet brak, maar de auto met groote kracht weer terugwierp, zoodat hij met het achterstel tegen een boom reed, omsloeg en verbrijzeld werd.

— Maar de draad was wel degelijk gebroken! riep Brand uit. Wij hebben immers de beide einden op het politiebureau gezien.

— Niet doorgebroken, Brand — maar doorgezaagd, of beter gezegd: doorgeknepen met behulp van een krachtige kniptang. Van een stukgerukten staalkabel zouden de afzonderlijke draden op ongelijke lengte zijn vernield — en daarvan

was hier geen sprake. De moordenaar had het een weinig al te mooi willen doen en hij geloofde, dat een verbrijzelde staalkabel bij de mise en scene hoorde. En juist die overmaat strekte hem ten verderve. Dan die ring. Kun je je dien nog herinneren?

— Zeker! De ring was bij de stukken van overtuiging.

— Wel — de Marigny stond er natuurlijk op, dat alles zijn identiteit uitwees. Daarom schoof hij zijn eigen zegelring aan den vinger van het slachtoffer. De politie heeft verklaard, dat die ring heel gemakkelijk van den vinger afging en ik vroeg mij dus af, waarom de roovers dit zeer kostbare, zoo gemakkelijk te verwijderen sieraad niet als goede buit hadden verklaard. Daar kwam nog bij de verschrikkelijke, bijna onnatuurlijke verminking van het gelaat! Ik wist, dat de Marigny en Huguet hetzelfde zwarte haar hadden en beiden een knevel lieten staan. Huguet mag dan een weinig grooter

zijn geweest, maar het scheelde zeker geen centimeter. Marigny moet dan ook met een ijzeren staaf of iets dergelijks zijn slachtoffer zoo vreeselijk hebben toegetakeld. Maar wat de deur dicht deed, dat was het lijk zelve.

Het gelaat droeg tal van wonden, maar een daarvan trok onmiddellijk mijn aandacht — het was een klein, cirkelrond gat vlak boven het oor, ter zijde van het hoofd en bijna geheel door het haar bedekt. Daar is stellig de kogel binnengedrongen, die den rampzaligen Huguet doodde. Gewone struikroovers zouden dat natuurlijk niet gedaan hebben, want er was volstrekt geen reden voor. Ik voegde een en ander bijeen, Brand — en toen nu ook nog bleek, dat Huguet twee dagen afwezig was geweest, toen kon ik niet langer twijfelen. En je ziet, dat de uitkomst mij in het gelijk heeft gesteld. De schurk zal nu zijn verdiende straf wel ondergaan.

De volgende aflevering bevat:

DE ALCOHOL-DUIVEL

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885